

Aan: Repro
Van: Bibliotheek

taat

S.v.p. 5. keer kopieëren

~~ENKELZIJDIG~~ / DUBBELZIJDIG

Voorkant/achterkant op DIK,
WFF / papier
blauw

daarna NIETEN / INBINDEN

..... *Marcel*

Bij voorbaat dank

etwaterbeheer
andeling
fax. 03200-49218

riza

rijksinstituut
voor integraal zoetwaterbeheer
en afvalwaterbehandeling
tel. 03200-70411, fax. 03200-49218

VAN WABM NAAR WM:

Gevolgen voor de
uitvoering van de WVO

versie 1

werkdokument 92.099X

ir. P. Benschop
mw. drs. A.W. Brinks
ir. P.A.M. van der Hoeven
mw. ir. J. Plokker
augustus 1992

Voorwoord

De op handen zijnde omvorming van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (WABM) naar de Wet milieubeheer (WM) gaat met een aantal min of meer wezenlijke veranderingen op milieuwetgevingsgebied gepaard. Ook de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (WVO) zal, als gevolg van deze veranderingen, wijzigingen ondergaan. Een en ander heeft geleid tot een aanhoudende stroom van vragen van mensen die met hun dagelijks werk op enigerlei wijze in aanraking komen met het verlenen en handhaven van WVO-vergunningen. Deze vraag naar informatie heeft geleid tot het voorliggende werkdokument. Het dokument beoogt iedereen die zich met waterkwaliteitsbeheer bezighoudt op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen binnen de milieuwetgeving (en dan met name de WVO) naar aanleiding van de invoering van de WM.

Het werkdokument dient te worden gezien als een naslagwerk. Er wordt daarom aangeraden eerst de leeswijzer (paragraaf 1.1) te lezen. Het werkdokument vormt een basisdokument, waarop in een later stadium aanvullingen of geheel nieuwe dokumenten zullen volgen waarin de verdere ontwikkelingen rond de totstandkoming en invoering van de WM worden beschreven en gevolgd. Meerdere exemplaren van deze en volgende werkdokumenten zijn verkrijgbaar bij de bibliotheek van het RIZA (03200 - 7 07 76).

Met vragen over dit werkdokument kunt u terecht bij mw. drs. A.W. Brinks (tel. 03200 - 7 05 36 / 7 05 42). Voor algemene vragen over de (invoering van de) WM kunt u terecht bij het Telefonisch Informatie Punt Wet Milieubeheer van VROM: 070 - 317 41 10 (dinsdag van 9.00 - 12.00 uur, woensdag en donderdag van 13.00 - 17.00 uur).

Aan: Repro
Van: Bibliotheek

S.v.p. 5. keer kopieëren

~~ENKELZIJDIG~~ / DUBBELZIJDIG

Voorkant/achterkant op DIK,
~~WIT~~ / papier
blauw

daarna ~~NIETEN~~ / INBINDEN

.....*Marcel*.....

Bij voorbaat dank

- 8 Beroep 49
 - 8.1 Wijzigingen in de verschillende procedures 49
 - 8.2 Gevolgen 50

- 9 Coördinatie 51
 - 9.1 Algemeen 51
 - 9.2 Inhoud coördinatie 51
 - 9.3 Gevolgen voor WVO-vergunningverlening 54
 - 9.4 Gevolgen voor het RIZA als adviseur 55

- 10 Afbakening WVO/WM 57

- 11 Handhaving 59
 - 11.1 Inleiding 59
 - 11.2 Gevolgen 59
 - 11.3 Conclusies 62

Bijlagen

- 1 Schematisch overzicht van de WVO-vergunningsprocedure op aanvraag (afdeling 13.2 WM)
- 2 Schematisch overzicht van de WVO-vergunningsprocedure bij ambtshalve wijziging/intrekking (afdeling 13.3 WM)
- 3 Trefwoordenlijst

1 Inleiding

1.1 Leeswijzer

Het werkdokument is geschreven als informatief naslagwerk voor diegenen die zich bezighouden met waterkwaliteitsbeheer en die bij hun werkzaamheden te maken krijgen met de gevolgen van de wijzigingen van de Wet Verontreiniging Oppervlaktewateren (WVO) en de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (WABM). Door het lezen van hoofdstuk 1 kan een globale indruk worden verkregen van de inhoud en de gevolgen van de wijzigingen van de WABM en WVO. Via de inhoudsopgave en de trefwoordenlijst kan vervolgens een onderwerp van interesse in de hoofdstukken 2 tot en met 11 worden opgezocht en los van andere onderwerpen worden gelezen. Via verwijzingen in de tekst is geprobeerd de samenhang tussen verschillende onderwerpen aan te geven. Daar waar op de wetsartikelen uit de Wet milieubeheer en de WVO wordt ingegaan, zijn de artikelnummers in de kantlijn aangegeven. Voor de precieze tekst van de wetsartikelen wordt verwezen naar de wetboeken.

1.2 Uitgangspunt werkdokument

De WABM zal binnenkort (waarschijnlijk per 1 januari 1993) een groot aantal wijzigingen ondergaan die leiden tot de omvorming van deze wet tot de Wet milieubeheer (WM). Dit zal onder andere ook gevolgen hebben voor de WVO, zodat deze tegelijk met de invoering van de WM zal worden aangepast. In dit werkdokument wordt aangegeven welke gevolgen de veranderingen hebben voor de waterkwaliteitsbeheerders, met name wanneer het gaat om het verlenen en handhaven van WVO-vergunningen. Tevens zullen, daar waar ten opzichte van de WABM nieuwe onderdelen in de WM zijn opgenomen, deze veranderingen kort worden besproken.

Dit werkdokument beperkt zich voornamelijk tot de consequenties van de voorstellen tot uitbreiding en wijziging van de WABM op het punt van:

- vergunningen en algemene regels voor inrichtingen; procedures voor vergunningen en ontheffingen; handhaving (Kamerstukken 21 087);
- milieubeleidsplanning en milieukwaliteitseisen; provinciale milieuverordening; totstandkoming algemene maatregelen van bestuur (Kamerstukken 21 163).

Er wordt uitgegaan van de teksten van de WM en de WVO in de genoemde voorstellen/kamerstukken zoals deze luiden na de op 27 juni 1991 aangebrachte wijzigingen (en waarin ook nog de laatste wijzigingen van de regering verwerkt zijn). De wetsvoorstellen zijn behandeld in de Tweede Kamer en op 21 juni 1992 door de Eerste Kamer aanvaard. De wetsvoorstellen zijn derhalve definitief.

In de toekomst zal de WM nog verder worden gewijzigd en uitgebreid, bijvoorbeeld met de invoering van het nieuwe hoofdstuk 'Afvalstoffen' en de wijziging van de hoofdstukken 'Milieu-effectrapportage' en 'Financiële bepalingen'. Ook de invoering van de Algemene wet bestuursrecht zal gevolgen hebben voor de inhoud van de WM. De genoemde voorstellen verkeren echter nog niet in een ver gevorderd stadium, zodat beschrijving hiervan vooralsnog niet aan de orde is.

1.3 Wijzigingen milieuwetgeving in het kort

Tot nu toe kende men binnen de milieuwetgeving in Nederland een aantal sectorale, inhoudelijke wetten (waaronder de WVO) enerzijds en een louter procedurele algemene wet (WABM) anderzijds. De roep om meer overzichtelijkheid en integratie binnen de milieuwetgeving heeft geleid tot de ontwikkeling van de WM, waarin naast de procedurele aspecten van de vergunningverlening ook de inhoudelijke kant van de vergunning wordt geregeld. Voor het oppervlaktewater is en blijft de inhoudelijke kant van de vergunningverlening in de WVO geregeld.

De consequenties van de invoering van de WM voor de milieuwetgeving in het algemeen en de WVO in het bijzonder zijn als volgt:

Een 'integrale' milieuvergunning voor inrichtingen naast de WVO-vergunning
De oudste milieuwet in Nederland, de Hinderwet, verdwijnt. De zaken die in de Hinderwet geregeld waren, worden in de WM geregeld. Vergunningen voor inrichtingen in het kader van de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet geluidhinder, de Afvalstoffenwet en de Wet chemische afvalstoffen zullen niet langer bestaan. Voor een inrichting zal op grond van de WM een vergunning worden verleend waarin naast de Hinderwet-aspecten ook de aspecten uit de genoemde andere wetten aan de orde komen. De genoemde wetten (met uitzondering van de Hinderwet) blijven echter wel bestaan en op grond van deze wetten blijft het mogelijk vergunningen te verlenen die geen betrekking hebben op inrichtingen (zie paragraaf 5.1).

De vergunning op grond van de WVO blijft bestaan, waarbij de grondslag voor de vergunning nog steeds grotendeels in de WVO te vinden is. Voor de bescherming van het compartiment water is dus een aparte vergunning nodig; de overige milieucompartimenten komen aan de orde in de WM-vergunning voor inrichtingen. Een aantal bepalingen uit de WM ten aanzien van inrichtingen zijn bij de WVO overigens wel van overeenkomstige toepassing (zie paragraaf 5.1 en hoofdstuk 10).

Hoofdstuk over planstelsel nieuw in WM

Integraal milieubeheer krijgt vorm in het planstelsel zoals dat in het nieuwe hoofdstuk 4 van de WM is weergegeven; dit houdt in dat in de milieuplannen en de milieuprogramma's aan alle milieucompartimenten (dus ook het compartiment water) aandacht wordt geschonken. Daarnaast is er het planstelsel op het gebied van de waterhuishouding (nota waterhuishouding, de

provinciale waterhuishoudingsplannen en de beheersplannen). Het milieu-planstelsel en het waterplanstelsel zijn overigens niet strikt gescheiden: afstemming vindt plaats via het zogenaamde 'haasje-over springen'. In hoofdstuk 3 wordt ingegaan op het planstelsel en de plaats van het waterkwaliteitsbeheer hierin.

Nieuwe mogelijkheden voor normstelling

Ook hoofdstuk 5 van de WM (Milieukwaliteitseisen) is nieuw en betreft het stellen van milieukwaliteitseisen ten aanzien (van onderdelen) van het milieu. Deze eisen krijgen een wettelijke grondslag (bij amvb vast te stellen). Er wordt onderscheid gemaakt tussen grenswaarden en richtwaarden.

Grenswaarden dienen in acht te worden genomen en met richtwaarden dient rekening te worden gehouden. Naast het stellen van eisen krachtens de WM is het ook nieuw dat op grond van de WVO eisen kunnen worden gesteld aan bepaalde typen watersystemen (bijzondere milieukwaliteit). De grenswaarden uit de derde Nota waterhuishouding (gebaseerd op de Wet op de waterhuishouding) hebben overigens ook nog geldingskracht, zij het dat deze geen wettelijke status hebben. In hoofdstuk 4 wordt nader ingegaan op de milieukwaliteitseisen en de manieren waarop voor het oppervlaktewater milieukwaliteitseisen kunnen worden gesteld.

Algemene regels: een nieuw instrument binnen de milieuwetgeving

Op grond van zowel de WM als de WVO zullen algemene regels kunnen worden gesteld, die naast een vergunning bestaan of in plaats van een vergunning komen (zie hoofdstuk 6). Het doel van het nieuwe instrument is de vergunningverlening te ontlasten en te vergemakkelijken.

Wat verandert er bij de vergunningsprocedures?

De procedure voor de totstandkoming van vergunningen zal enigszins worden gewijzigd (zie de paragrafen 5.2 tot en met 5.8). Er zal één maand meer tijd zijn om de aanvraag voor een vergunning te beoordelen terwijl de totale tijd waarbinnen een besluit/vergunning genomen dient te zijn wordt ingekort met één maand. Ook is er een termijn opgenomen waarbinnen een ontwerp-beschikking opgesteld dient te zijn, nl. binnen drie maanden nadat de aanvraag is ontvangen. De nadruk zal daardoor komen te liggen op een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag, terwijl de tijdsdruk bij het opstellen van ontwerp-beschikkingen zal toenemen.

Hoewel de WVO-vergunning niet wordt opgenomen in de WM-vergunning, wordt er wel naar gestreefd de verschillende procedures in het kader van de WVO en de WM bij eenzelfde inrichting zoveel mogelijk gecoördineerd te laten verlopen. In bepaalde gevallen kunnen door andere bevoegde instanties zelfs bindende aanwijzingen worden gegeven ten aanzien van de inhoud van een WVO-beschikking (zie hoofdstuk 9).

Beperkte geldigheidsduur vergunning in wet geregeld

Op grond van de WM is het in bepaalde gevallen mogelijk om vergunningen met een beperkte geldigheidsduur te verlenen. Het betreft onder andere

gevallen waarin nog werkwijze ontwikkeld gaan worden die minder nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken en situaties waarin nog een beter inzicht in de gevolgen van een activiteit voor het milieu verkregen moet worden. Naast de mogelijkheid om een tijdelijke vergunning te verlenen krijgt het bevoegd gezag de verplichting verleende vergunningen regelmatig te bezien en, indien nodig, aan te passen (zie hoofdstuk 7).

Handhavingsbepalingen grotendeels in WM

De handhavingsbepalingen worden grotendeels uit de WVO gelicht en in de WM opgenomen (zie hoofdstuk 11).

In tabel 1 is aangegeven hoe de hoofdstukindeling in de nieuwe WVO eruit ziet en welke wijzigingen er in de artikelen zijn ten opzichte van de oude WVO. Er wordt aangegeven welke artikelen worden gewijzigd, welke artikelen verdwijnen en welke artikelen nieuw zijn.

In tabel 2 is in het kort de hoofdstukindeling van de WM aangegeven en in welke relatie de hoofdstukken staan tot hoofdstukken uit de WABM. Wanneer in de tabel is aangegeven dat het hoofdstuk nog niet is ingevuld, wordt bedoeld dat het hoofdstuk is gereserveerd voor het betreffende onderwerp en dat de tekst nog in de maak is.

Tabel 1: Hoofdstukindeling van de WVO en de wijzigingen van de artikelen

nr.	Titel	WABM hoofdstuknr.	gewijz. artt.	nieuwe artt.
I	Algemene bepalingen	I	1,1a,1c	2a-2e
II	De vergunning en de verklaring	II	3,4, 7,7a,9	7b-7d
IIb	Inventarisatie en metingen	IIb	14,15	-
III	Beroep	III	16-16b	16c
IV	Heffingen en bijdragen	IV	19	-
V	Verdere bepalingen (t.a.v. handhaving)	V, VI	24-30 weg	24-27
VI	Overgangsbepalingen	VII	31	-
VII	Slotbepalingen	VIII	38a gew 37 weg	33, 33a

Tabel 2: Hoofdstukindeling van de Wet milieubeheer

nr.	Titel	WABM hoofd- stuknr.	gewijzigd t.o.v. de WABM
1	Algemeen	1	ja
2	Adviesorganen	7	ja
3	Internationale zaken (nog niet ingevuld)	nieuw	-
4	Plannen	nieuw	-
5	Milieukwaliteitseisen	nieuw	-
6	Milieuzonering (nog niet ingevuld)	nieuw	-
7	Milieu-effectrapportage	4A	ja
8	Inrichtingen	nieuw	-
9	Stoffen en produkten (nog niet ingevuld)	nieuw	-
10	Afvalstoffen (nog niet ingevuld)	nieuw	-
11	Andere handelingen (nog niet ingevuld)	nieuw	-
12	Meet- en registratieverplichtingen (nog niet ingevuld)	nieuw	-
13	<i>Procedures voor vergunningen en ontheffingen</i>	3/4	ja
14	Coördinatie	2	nee
15	Financiële bepalingen	6A	bijna niet
16	Financiële zekerheid (nog niet ingevuld)	nieuw	-
17	Maatregelen in bijzondere omstandigheden	nieuw	-
18	Handhaving	6B	ja
19	Bepalingen in verband met de openbaarheid	6	nee
20	Beroep	5/5A	ja
21	Verdere bepalingen	8	ja
22	Slotbepalingen	9	ja

2 Definities

Het eerste hoofdstuk van de Wet milieubeheer (WM) omvat een omschrijving van een aantal begrippen. Vergeleken met de Wet algemene bepalingen Milieuhygiëne (WABM) wordt artikel 1 van de WM op de volgende manier uitgebreid:

- 1.1 Aan de begripsbepalingen in artikel 1, eerste lid, wordt toegevoegd een omschrijving van het begrip 'inspecteur'. Tevens wordt hier een algemene definitie gegeven van het begrip 'inrichting': elke door de mens bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was, ondernomen bedrijvigheid die binnen een zekere begrenzing pleegt te worden verricht. Daarbij wordt aangesloten bij de jurisprudentie, zoals die zich in de afgelopen jaren ten aanzien van met name het begrip 'inrichting' in de Hinderwet heeft ontwikkeld.

In het tweede lid wordt aangegeven dat onder 'gevolgen voor het milieu' mede gevolgen voor het milieu die verband houden met de doelmatige verwijdering van afvalstoffen, worden verstaan. Systematische aandacht voor dit type gevolgen is niet alleen een voorwaarde om doelmatig functioneren van het afvalverwijderingssysteem te kunnen waarborgen, maar ook noodzakelijk om op grotere schaal tot preventie, hergebruik en nuttige toepassing van afvalstoffen te komen. Tevens wordt voor alle duidelijkheid aangegeven dat de zorg voor de doelmatige verwijdering een onderdeel is van de bescherming van het milieu.

In het derde lid wordt vermeld dat bij algemene maatregel van bestuur (amvb) categorieën van inrichtingen worden aangewezen die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken. Hierbij wordt onder een inrichting verstaan: een inrichting die tot een bepaalde categorie behoort die in de amvb is aangewezen. (Dit komt overeen met de Hinderwet)

In het vierde lid wordt aangegeven dat onder het begrip 'inrichting' genoemd in deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan een inrichting, behorende tot een categorie, die krachtens het derde lid is aangegeven. Daarbij wordt als één inrichting beschouwd de tot eenzelfde onderneming of instelling behorende installaties die onderling technische, organisatorische of functionele bindingen hebben en in elkaars onmiddellijke nabijheid zijn gelegen. Van belang daarbij is dat de Minister van VROM nadere inhoud kan geven aan het begrip 'inrichting'!

In het vijfde lid wordt aangegeven dat in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder inrichting waarin afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd, wordt verstaan een inrichting, behorende tot een als zodanig bij amvb aangewezen categorie van inrichtingen.

In het zesde lid wordt aangegeven wat in deze wet wordt verstaan onder 'chemische afvalstoffen' en 'afgewerkte olie'.

3 Plannen, programma's en verordeningen

3.1 Inleiding

Hoofdstuk 4 van de WM gaat in op het planstelsel met betrekking tot het milieubeleid. De hoofdlijnen van het toekomstige planstelsel zijn uitgewerkt en in een juridische vorm vertaald. Zowel op rijks-, provinciaal als gemeentelijk niveau wordt het maken van plannen voorgeschreven. Er is onderscheid gemaakt tussen strategisch richtinggevende plannen en operationele plannen, die in de wetstekst respectievelijk 'milieubeleidsplan' en 'milieubeleidsprogramma' worden genoemd. De steeds gehanteerde opsplitsing naar sectoren die tot een veelheid van afzonderlijke plannen heeft geleid, zal dus plaats maken voor een tweedeling naar gelang de inhoud van de in het plan op te nemen beleidsvoornemens.

De belangrijkste functie van het milieubeleidsplan is de zogenoemde 'interne functie'. Dit houdt in het richting geven aan de uitoefening van taken en bevoegdheden van de betrokken overheid. Daarnaast hebben de plannen ook een 'externe functie': andere overheden of overheidsdelen, bedrijven en burgers moeten er uit kunnen opmaken wat zij van de opsteller van het plan hebben te verwachten en kunnen hun eigen handelen daarop afstemmen. De strategische, richtinggevende functie van de milieubeleidsplannen is in de WM verwoord door een opdracht aan de betrokken uitvoerende organen om bij de uitvoering 'rekening te houden met' het voor hen geldende milieubeleidsplan en daar niet dan onder opgave van redenen van af te wijken. De wettelijke verplichting tot 'rekening houden met'¹ heeft betrekking op bevoegdheden ingevolge de WM, dan wel bevoegdheden ingevolge andere wetten waarop een desbetreffend voorschrift uit de WM van overeenkomstige toepassing is. Voorts strekt deze verplichting zich uit tot bevoegdheden ingevolge andere wetten, voor zover deze zijn opgenomen in een aan de WM toegevoegde bijlage (waaronder de WVO en de Wet op de waterhuishouding).

Vertikale werking

De regeling in de WM brengt geen hiërarchie aan tussen de milieubeleidsplannen op de verschillende overheidsniveaus. Andere overheden zijn niet rechtstreeks gebonden aan de inhoud van het plan tenzij sprake is van uitoefening van taken en bevoegdheden krachtens delegatie, zoals bijvoorbeeld bij de WVO het geval is. Binding kan slechts tot stand worden gebracht door middel van onderlinge afspraken of door gebruik te maken van daartoe geëigende bevoegdheden. Bijvoorbeeld bevoegdheden tot het vaststellen van algemene regels of tot het nemen van beschikkingen. Hierover zal het plan

¹ *Rekening houden met: het gebruik van deze term duidt op een niet absoluut dwingende verbindendheid van een 'hoger' plan t.a.v. een 'lager' plan. Afwijken kan slechts onder opgave van redenen (gemotiveerd afwijken).*

zich wel kunnen uitlaten maar het vervangt deze afspraken, regels of beschikkingen, die volgens een zelfstandige procedure tot stand moeten komen niet. Dit is anders dan het planstelsel inzake de Wet op de waterhuishouding, zie hierna.

Afbakening milieubeheer en waterhuishouding

Het milieubeheer en de waterhuishouding vertonen een gedeeltelijke overlapping, die vooral bij de zorg voor de waterkwaliteit duidelijk naar voren komt. Beide beleidsterreinen kennen daarbij echter wel een eigen invalshoek.

Bij het waterhuishoudkundig beleid staan de ontwikkeling, werking, bescherming en tegengaan van verontreiniging van waterhuishoudkundige systemen of onderdelen daarvan in de maatschappelijk gewenste richting centraal, met dien verstande dat de gewenste ontwikkeling en werking de hoofddoelstelling vormen. De gewenste bescherming van systemen is een onlosmakelijk middel maar vormt niet de hoofddoelstelling.

Bij het milieubeleid staat het voorkomen, tegengaan en eventueel ongedaan maken van verontreiniging of aantasting van het fysieke milieu centraal. Als zodanig heeft het milieubeleid een functie bij de bescherming van waterhuishoudkundige systemen tegen invloeden van buitenaf. Daarbij gaat het niet alleen om het voorkomen of beperken van directe lozingen maar ook om verontreinigingen via de lucht en bodem, die in toenemende mate bijdragen aan de achteruitgang van de waterkwaliteit.

Tussen de milieubeleidsplannen en de waterhuishoudingsplannen is een taakverdeling gemaakt.

De nota voor de waterhuishouding en het provinciaal waterhuishoudingsplan geven de algemene beginselen en hoofdlijnen aan, die richtinggevend zijn voor het te voeren waterhuishoudkundig beleid en beheer. De ontwikkeling en werking van waterhuishoudkundige systemen, of onderdelen daarvan, in de maatschappelijk gewenste richting staat daarbij centraal. Dit houdt in dat na een analyse van de diverse bij het water betrokken belangen keuzen worden gemaakt. Dit betreft zaken als: de mate waarin grond- en oppervlaktewater mogen worden onttrokken, de toedeling van dit water aan de verschillende belangen en noodzakelijke aanpassingen van de waterhuishoudkundige infrastructuur. Verder zullen de waterhuishoudkundige plannen een aanduiding geven van de functies van de oppervlaktewateren en grondwater-voorkomens, alsmede van het kwantiteits- en kwaliteitsbeheer dat moet worden gevoerd om de functies tot hun recht te laten komen.

Het milieubeleidsplan is het meest aangewezen kader om richting te geven aan het voorkomen, terugdringen en eventueel ongedaan maken van de verontreiniging van het fysieke milieu. In dat verband zullen onder meer de hoofdlijnen worden geschetst van het beleid voor de emissies in het milieu, die mede van toepassing zijn voor lozingen in oppervlakte- en grondwater. Belangrijk is daarbij onder meer de afweging - gegeven een zekere emissie - tussen wat in het water, de bodem en de lucht terecht mag komen. Tevens zal het milieubeleidsplan, naast andere elementen van het kwaliteitsbeleid,

ecologische en functiegerichte kwaliteitsdoelstellingen bevatten. De kwaliteitsdoelstellingen die mede richtinggevend zijn voor het waterhuishoudkundig beleid, zullen eveneens in de waterhuishoudkundige plannen worden opgenomen. In het algemeen zal daarbij aansluiting kunnen worden gevonden bij hetgeen in het voorafgaande milieubeleidsplan is geformuleerd. Indien gewijzigde omstandigheden en inzichten daartoe aanleiding geven, kunnen de kwaliteitsdoelstellingen in het waterhuishoudingsplan echter worden aangepast (om vervolgens weer uitgangspunt te vormen voor het volgende milieubeleidsplan).

De taakverdeling brengt geen wijziging in de verdeling van de bevoegdheden met betrekking tot het beheer van oppervlaktewater en grondwater zoals deze in de betreffende wetten is vastgelegd. Het is wel zo dat in de Wet op de waterhuishouding te regelen beheersplannen voor de rijkswateren en voor overige wateren een functie vervullen voor de realisering van zowel de waterhuishoudkundige beleidsplannen als van onderdelen van de milieubeleidsplannen, voor zover het een beheerder betreft aan wie ingevolge de WVO het kwaliteitsbeheer is opgedragen. Dit houdt in dat een kwaliteitsbeheerder bij het opstellen van het beheersplan rekening dient te houden met het milieubeleidsplan.

Afstemming milieubeheer en waterhuishouding

De afstemming tussen waterhuishouding en milieubeleid vindt op het terrein van de planvorming in hoofdzaak plaats via het zogenaamde 'haasje-over springen' van de beleidsnota's op landelijk en provinciaal niveau. Dit 'haasje-over springen' houdt in feite in dat steeds wanneer een beleidsnota wordt vastgesteld of herzien, daarin aangegeven wordt wat de gevolgen zijn voor het beleid, respectievelijk de beleidsplannen, op het andere terrein. Dit systeem, waarbij de (beleids-)planning ten aanzien van waterhuishouding en milieubeheer in een onderlinge relatie wordt gebracht, vormt één van de belangrijkste zo niet het belangrijkste instrument om tot coördinatie tussen deze beleidsvelden te komen.

Planstelsel waterhuishouding

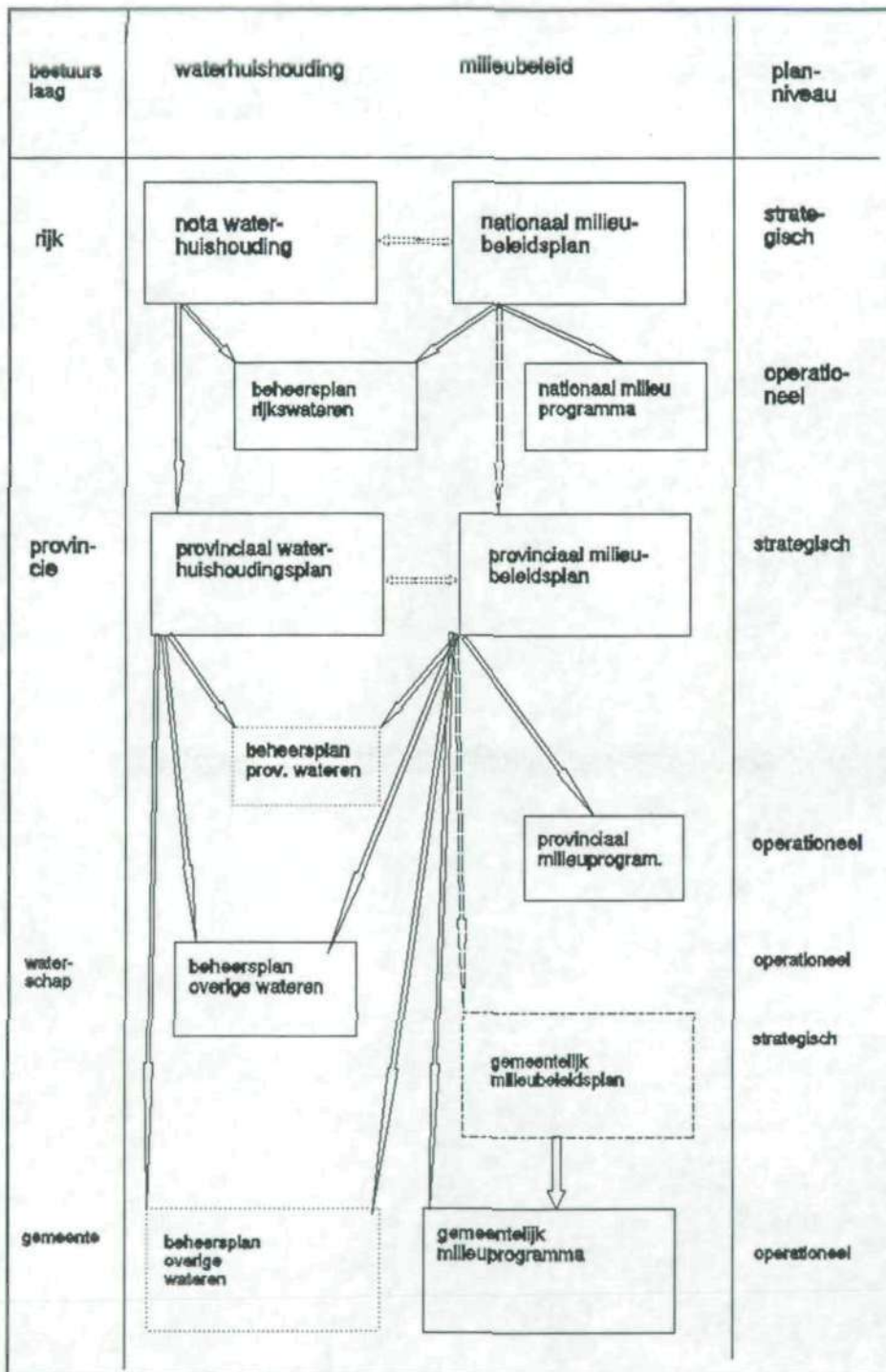
Op het terrein van de waterhuishouding bestaat er een planstelsel dat qua inhoud en planniveau vergelijkbaar is met het stelsel zoals dit in de WM met betrekking tot milieubeleidsplanning is geïntroduceerd. Op rijksniveau zijn er twee planfiguren, te weten de nota voor de waterhuishouding en het beheersplan voor de rijkswateren. De nota heeft betrekking op de landelijke waterhuishouding (oppervlaktewater en grondwater) in haar geheel. Het beheersplan heeft betrekking op de rijkswateren en geeft aan hoe het oppervlaktewaterbeheer van de rijksoverheid wordt gevoerd.

Op provinciaal niveau is er het provinciaal waterhuishoudingsplan dat betrekking heeft op de waterhuishouding voor de provincie in haar geheel. De regionale waterbeheerders dienen een beheersplan op te stellen. Deze plannen geven aan hetgeen de beheerder ter vervulling van zijn taak op het gebied van oppervlaktewaterbeheer verricht.

Tussen de verschillende plannen bestaat een formele relatie. Deze relatie wordt gekenmerkt door de zinsnede 'rekening houden met'. Zo moet bij de vaststelling van het beheersplan voor de rijkswateren en de provinciale waterhuishoudingsplannen rekening worden gehouden met de Nota waterhuishouding. Bij de vaststelling van de overig beheersplannen moet rekening worden gehouden met de provinciale waterhuishoudingsplannen. Op deze wijze wordt tussen de verschillende plannen een hiërarchische verhouding gecreëerd.

Een en ander is samengevat in figuur 1.

Figuur 1: Relatieschema waterhuishouding en milieubeleid

➔ rekening houden met volgens wettelijke bepalingen

⋯ afhankelijk van situatie

⋯ coördinatie

⋯ niet verplicht

⋯ haasje-over

3.2 Plannen en programma's

Onderstaand is aangegeven wat in de betreffende artikelen uit hoofdstuk 4 van de WM aan de orde komt.

4.1 Dit artikel geeft aan wie voor de toepassing van de planningsregeling de meest betrokken ministers zijn. Dat zijn de ministers die gezamenlijk de verantwoordelijkheid voor het milieubeleid dragen. Het betreft de Ministers van VROM, V en W, EZ en LNV.

4.2 Ten minste eens in de vier jaar wordt door de betrokken ministers een beschrijvend rapport opgesteld over de toestand van het milieu. De wet schrijft voor dat de verschillende overheden alle benodigde informatie verstrekken. De te vragen informatie kan zowel betrekking hebben op feitelijke gegevens als op het beleid dat door het overheidsorgaan waaraan informatie wordt gevraagd, wordt uitgevoerd.

4.3 Het nationale milieubeleidsplan (NMP)

e.v. Eens in de vier jaar wordt dit richtinggevend plan door de ministerraad vastgesteld. Het NMP geeft richting aan in de toekomst te nemen beslissingen. Het bevat de hoofdzaken van het te voeren milieubeleid, te weten:

- de te bereiken resultaten voor de betrokken periode van acht jaar (en voor zover deze redelijkerwijze zijn aan te geven, de eerstvolgende vier jaar) inzake de kwaliteit van het milieu (en onderdelen daarvan) (kwaliteitsdoelstellingen);
- de te bereiken resultaten inzake het voorkomen, beperken of ongedaan maken van gevolgen van menselijke activiteiten die het milieu aantasten, verontreinigen of uitputten;
- de aanduiding van gebieden die bescherming behoeven;
- de manier waarop de bovenstaande punten worden bereikt met daarbij: termijnen, prioriteiten en de financiële, economische en ruimtelijke gevolgen.

In het plan wordt aangegeven in hoeverre en wanneer het beleid wordt afgestemd met de derde Nota waterhuishouding en wanneer de derde Nota waterhuishouding wordt aangepast.

Bij de voorbereiding van het NMP worden andere overheden betrokken, in ieder geval Gedeputeerde Staten.

Bij het nemen van besluiten (vergunningen) krachtens de WVO voor wat betreft rijkswateren dient rekening te worden gehouden met het NMP. Het plan geldt vier jaar. De geldingsduur kan eenmaal met ten hoogste twee jaar worden verlengd.

4.7 Het nationale milieuprogramma

e.v. Jaarlijks wordt er door de betrokken ministers een milieuprogramma vastgesteld met daarin:

- activiteiten voor de eerstkomende vier jaar;
- programma voor vaststelling/herziening milieukwaliteitseisen;
- overzicht financiële gevolgen milieubeleid.

Het milieuprogramma wordt overlegd bij de begroting.

4.9 Het provinciale milieubeleidsplan

e.v. Eens in de vier jaar wordt er een plan door Provinciale Staten vastgesteld. Het plan is richtinggevend voor het te voeren provinciaal milieubeleid van het provinciaal bestuur en voor diegenen die provinciale bevoegdheden overgedragen hebben gekregen. Dus ook waterschappen dienen rekening te houden met het provinciale milieubeleidsplan.

Het plan bevat de volgende hoofdzaken:

- de beoogde resultaten inzake de kwaliteit van het milieu, mede gelet op de door het rijk vastgestelde grenswaarden/richtwaarden, voor de betrokken periode van acht jaar (en voor zover deze redelijkerwijs zijn aan te geven de eerstvolgende vier jaar);
- de te bereiken resultaten inzake het voorkomen, beperken of ongedaan maken van gevolgen van menselijke activiteiten die het milieu verontreinigen, aantasten of uitputten;
- aanduiding van gebieden die bijzondere bescherming behoeven;
- manier waarop de eerste drie punten worden bereikt, termijnen, prioriteiten en financiële en economische gevolgen van het te voeren milieubeleid.

Er dient afstemming plaats te vinden met het waterhuishoudingsbeleid en het ruimtelijk beleid en aangegeven dient te worden wanneer de plannen worden herzien (het zogenaamde 'haasje-over' tussen milieubeleidsplannen, waterhuishoudingsplannen en streekplannen).

Gedeputeerde Staten bereiden het provinciale milieubeleidsplan voor en betrekken de meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en organisaties bij de voorbereiding.

Bij het nemen van besluiten inzake de WVO voor niet-rijkswateren dient rekening te worden gehouden met het provinciale milieubeleidsplan. Ministers kunnen aan Provinciale Staten een aanwijzing geven omtrent de inhoud van het provinciale milieubeleidsplan.

4.14 Het provinciale milieuprogramma

Jaarlijks wordt er door Gedeputeerde Staten een milieuprogramma vastgesteld met daarin activiteiten ter bescherming van het milieu (bijv. bodemsanering) en maatregelen ter bestrijding van de geluidhinder. Tevens bevat het programma een financieel overzicht met betrekking tot de activiteiten en de bijdragen van het rijk. Het programma dient

rekening te houden met het provinciale milieubeleidsplan. De waterbeheerders zijn betrokken bij de voorbereiding van het milieuprogramma.

4.16 Het gemeentelijke milieubeleidsplan

e.v. De gemeenteraad kan een gemeentelijk milieubeleidsplan vaststellen. Het plan is richtinggevend voor en bevat de hoofdzaken van het te voeren milieubeleid.

B&W bereiden het plan voor en betrekken daarbij de meest belanghebbende overheidsorganen, instellingen en organisaties.

4.20 Het gemeentelijke milieuprogramma

De gemeenteraad stelt jaarlijks een gemeentelijk milieuprogramma op. Het milieuprogramma bevat activiteiten ter uitvoering van haar taken en een overzicht van de financiële gevolgen. B&W bereiden het programma voor.

4.22 Het gemeentelijke rioleringsplan

De gemeenteraad stelt een gemeentelijk rioleringsplan vast. Het rioleringsplan dient rekening te houden met het gemeentelijke milieubeleidsplan. Het plan bevat tenminste:

- een overzicht van de in de gemeente aanwezige voorzieningen plus het tijdstip van vervanging hiervan;
- een overzicht van nieuwbouw en vervangingsbouw van deze voorzieningen;
- een overzicht van de wijze waarop de voorzieningen worden beheerd;
- de gevolgen voor het milieu van de aanwezige voorzieningen;
- de financiële gevolgen.

Het plan wordt voorbereid door B&W. De waterbeheerders worden bij de voorbereiding betrokken. Daarbij zal de waterbeheerder zoveel mogelijk moeten proberen waterkwaliteitsaspecten te regelen. Verdere invloed kan de waterbeheerder uitoefenen via de aansluitverordening en via de overstortvergunning.

3.3 De provinciale milieuverordening (artikel 1.2 WM)

Bij de opzet van het nieuwe planstelsel is als uitgangspunt genomen, dat de voorgestelde planfiguren slechts een bindende werking zullen hebben ten opzichte van het bestuurslichaam dat het plan vaststelt. Waar doorwerking van het beleid naar buiten nodig is zal dit mede dienen te geschieden door wetgeving in materiële zin, dat wil zeggen op rijksniveau door amvb's en op provinciaal niveau door verordeningen. Met het oog op een verdere integratie en vereenvoudiging van de milieuwetgeving werd het wenselijk geacht dat de huidige versnipperde wetgeving wordt vervangen door één regeling in het kader van de WM. De leidende gedachte bij de opnemng van een regeling inzake de provinciale milieuverordening is geweest dat de inhoud van de provinciale milieuverordening als het ware een verlengstuk is van het

provinciale milieubeleidsplan. Dit brengt mee dat de reikwijdte van de verordening een afgeleide vormt van de reikwijdte van het milieubeleidsplan. Grenzenstellend voor de reikwijdte van zowel het plan als de verordening is de taakverdeling tussen rijk, provincies, gemeenten en waterschappen zoals die in of krachtens de diverse wetten gestalte heeft gekregen of in de toekomst gestalte zal krijgen. Zoals in paragraaf 3.2 reeds is aangegeven, wordt in die taakverdeling geen wijziging aangebracht.

Naast de provinciale milieuverordeningen blijven de provinciale verordeningen inzake de verontreiniging van oppervlaktewater op grond van artikel 5 WVO bestaan. Deze verordeningen betreffen met name de organisatie van het waterkwaliteitsbeheer. Als zodanig vormen deze ook een onderdeel van de regelgeving op het gebied van de waterhuishouding. (In enkele provincies worden de verordeningen op het gebied van waterkwaliteit, kwantiteit en grondwater tot één verordening waterhuishouding samengevoegd).

Voor zover de verordenende bevoegdheid op grond van de WVO ruimer is treedt een overlapping op met de bevoegdheid om in de provinciale milieuverordening regels ter zake van de waterverontreiniging op te nemen. Het wordt aan Provinciale Staten overgelaten om te bepalen hoe de verhouding tussen de beide verordeningen zal moeten zijn. Daarbij moet er wel voor worden gezorgd dat de functie van de provinciale milieuverordening, namelijk het gemeenschappelijk kader voor de provinciale regels in het belang van bescherming van het milieu, en de samenhang met de provinciale milieubeleidsplanning voldoende tot hun recht komen.

- 1.2 In het eerste lid is opgenomen de verplichting tot het vaststellen van een provinciale milieuverordening.

In lid 2 is aangegeven wat de verordening ten minste dient te bevatten, namelijk:

- regels m.b.t. de verwijdering van afvalstoffen;
- aanwijzing van gemeenten die dienen samen te werken m.b.t. verwijdering van afvalstoffen;
- regels m.b.t. bescherming van het grondwater;
- regels m.b.t. het beperken van geluidhinder;
- regels m.b.t. de samenstelling en werkwijze van de provinciale milieucommissie.

In de verordening worden voor de provincies of gedeelten daarvan regels gesteld ter bescherming van het milieu (lid 3).

De verordening bevat, zoals in lid 4 tot uitdrukking komt, geen regels met betrekking tot de samenstelling of eigenschappen van produkten. De verordening bevat geen regels die rechtstreeks betrekking hebben op inrichtingen of handelingen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, WVO.

De verordening houdt voor bepaalde gebieden (relatienotagebieden) geen regels in met betrekking tot de agrarische bedrijfsvoering.

Provinciale Staten houden rekening met het provinciale milieubeleidsplan bij de vaststelling van de verordening (lid 5).

- 1.3 Over het voorstel voor een verordening dient overleg te worden gepleegd met niet tot de provincie behorende overheidsorganen die het aangaat (eerste lid). De provinciale milieuc commissie² brengt advies uit over de ontwerp-verordening (tweede lid).
Bij de eerste vaststelling van de verordening is de goedkeuring van de Kroon nodig. Artikel 1.3, tweede lid, is dan niet van toepassing (advies van de provinciale milieuc commissie). Andere besluiten tot wijziging van de verordening hoeven slechts te worden toegezonden aan de minister (derde lid). Toepassing van repressief toezicht (vernietiging) is mogelijk.

Doorwerking naar de WVO:

- 2e In dit artikel wordt aangegeven dat de provinciale milieuverordening ook regels kan bevatten voor lozingen van bij de verordening aangewezen afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen. De regels houden dan een verplichting in voor het orgaan dat bevoegd is een vergunning te verlenen krachtens artikel 1 WVO beperkingen of voorschriften aan te brengen of te verbinden aan de vergunning. Bij verordening kan worden bepaald dat de daarbij gestelde regels alleen gelden in daarbij aangewezen categorieën van gevallen. Het artikel heeft geen betrekking op rijkswateren.

3.4 Conclusie

Voor de WVO-vergunningverlener is het zaak op de hoogte te zijn van de relevante plannen en de provinciale milieuverordening. Hoewel de WVO-vergunning op zichzelf blijft bestaan, zal er bij de vergunningverlening steeds meer een verschuiving naar een integrale afweging van alle milieu-aspecten optreden. Belangrijk hierbij is dat er goed overleg tussen de verschillende overheden plaatsvindt.

² *De provinciale milieuc commissie kan worden samengevoegd met de provinciale waterhuishoudingscommissie (opvolger van vaste commissies voor advies en bijstand die waren gebaseerd op art. 5 WVO) tot een commissie milieu en water.*

4 Milieukwaliteitseisen

4.1 Inleiding

Milieukwaliteitseisen zijn eisen betreffende de kwaliteit van onderdelen van het fysieke milieu die aangeven in welke toestand het desbetreffende onderdeel dient te verkeren op een daarbij te bepalen tijdstip. Een milieukwaliteitseis wordt - al dan niet met behulp van getallen - uitgedrukt in grenswaarden of richtwaarden voor de desbetreffende parameter(s). In milieukwaliteitseisen krijgt effectgerichte normstelling gestalte.

De wijze waarop taken en bevoegdheden op het terrein van het milieubeheer zijn verdeeld brengt met zich mee dat de beheersing van risico's van bepaalde factoren of de bescherming of ontwikkeling van bijzondere gebieden dikwijls alleen door een gezamenlijke inspanning van diverse overheidsorganen - op verschillende bestuursniveaus - kan worden bereikt. Dit geldt in het bijzonder als er sprake is van grote verspreiding van een stof of van een diversiteit aan bronnen.

Aan het scheppen van voorwaarden voor zo'n gezamenlijke inspanning kan milieubeleidsplanning een belangrijke bijdrage leveren, met name als deze, door de wijze van totstandkoming, het karakter heeft van open planning. Omdat milieubeleidsplannen in beginsel alleen een verbindende werking hebben ten opzichte van de overheidsorganen op het bestuursniveau waarop het plan is vastgesteld kan via planning niet de medewerking van overheidsorganen op lagere bestuursniveaus worden verzekerd. Waar dat noodzakelijk is zal daarom gebruik gemaakt moeten worden van wetgeving in materiële zin. Door de in de plannen omschreven milieukwaliteitsdoelstellingen op te nemen in een amvb of provinciale verordening wordt daaraan het karakter gegeven van een algemene regel. De milieukwaliteitsdoelstelling is dan een milieukwaliteitseis geworden. Dit betekent dat de beleidsdoelstelling van het rijk respectievelijk de provincie tevens gaat gelden als beleidsdoelstelling van lagere bestuursorganen die bevoegd zijn om maatregelen te treffen aan de bron of in de sfeer van inrichting en beheer van gebieden, de verwijdering van afvalstoffen e.d. Afhankelijk van de feitelijke mogelijkheden waarover de bestuursorganen, tot wie de amvb of provinciale verordening is gericht, beschikken, zullen zij hun inspanningen moeten richten op het bereiken of handhaven van de in de milieukwaliteitseis omschreven milieucondities. Het in een amvb of verordening opnemen van een milieukwaliteitsdoelstelling uit een milieubeleidsplan kan ook ten doel hebben om aan derden duidelijkheid en daarmee ook rechtszekerheid te verschaffen over de mate waarin een bestuursorgaan gehouden is aan de eigen beleidsdoelstelling. Dit zal met name het geval zijn als een verdergaande zelfbinding wenselijker wordt geacht dan die welke uitgaat van het plan.

4.2 Milieukwaliteitseisen in de WM

Hoofdstuk 5 van de WM is geheel nieuw en bevat een algemene regeling van milieukwaliteitseisen. Deze algemene regeling komt in de plaats van de bijzondere regelingen ter zake die op dit moment nog zijn vervat in de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet verontreiniging oppervlaktewateren en de Wet bodembescherming. Deze bijzondere regelingen zullen dan ook vervallen zij het dat in de WVO een bevoegdheid opgenomen is tot het stellen van bijzondere milieukwaliteitseisen voor aan te wijzen typen watersystemen ter bescherming van bijzondere levensgemeenschappen of soorten (artikel 1c WVO). De milieukwaliteitseisen die op het tijdstip van inwerkingtreding van de WM reeds krachtens bovengenoemde bijzondere regelingen (dus ook in de WVO) zijn vastgesteld, blijven gelden.

- 5.1 In artikel 5.1 wordt aangegeven dat bij amvb, voor zover van meer dan provinciaal belang, eisen kunnen worden gesteld ten aanzien van de bescherming van het milieu. Deze eisen kunnen ook betrekking hebben op de kwaliteit van onderdelen van het milieu. De eisen gaan vanaf een bepaald tijdstip gelden.

In de amvb wordt aangegeven of de milieukwaliteitseisen worden aangemerkt als grenswaarde dan wel als richtwaarde.

Een grenswaarde geeft de kwaliteit aan die op het in de amvb aangegeven tijdstip ten minste moet zijn bereikt en die waar zij aanwezig is ten minste in stand moet worden gehouden. Dit is een resultaatsverplichting.

Een richtwaarde geeft de kwaliteit aan die op het in de amvb aangegeven tijdstip zoveel mogelijk moet zijn bereikt en die waar zij aanwezig is zoveel mogelijk moet worden in stand gehouden. Dit is een inspanningsverplichting.

De eisen kunnen gelden voor bepaalde gebieden en voor verschillende tijdstippen (gebiedsgewijze differentiatie).

Er wordt een termijn bepaald waarna de eis herziening behoeft. Deze termijn mag ten hoogste acht jaar bedragen.

- 5.2 In de amvb worden de bevoegdheden aangewezen bij de uitoefening waarvan de grenswaarden in acht³ dienen te worden genomen of met de richtwaarden rekening moet worden gehouden. Tevens kan worden aangegeven hoe aan de verplichtingen uitvoering moet worden gegeven. Echter de amvb mag niet in strijd zijn met de wettelijke verplichting waarop die bevoegdheid rust.

Wanneer in een gebied de kwaliteit van het milieu beter is dan de eis aangeeft, dan treedt die betere kwaliteit in de plaats van de in de eis

³ *in acht nemen: strenger dan de term rekening houden met. Er mag niet van worden afgeweken.*

gestelde kwaliteit. Opvulling van normen is in beginsel niet toegelaten; voor (wettelijke) milieukwaliteitseisen is het stand-still beginsel daarmee wettelijk vastgelegd.

Er mag alleen bij de uitoefening van een bevoegdheid van een richtwaarde worden afgeweken wanneer in het besluit daartoe wordt aangegeven waarom er van wordt afgeweken (motivatieplicht).

- 5.3 In de amvb wordt aangegeven: de wijze van meten van de kwaliteit van het milieu alsmede de kosten en de frequentie van het meten. Dit kan bij ministeriële regeling gebeuren.
- 5.4 Het stellen van milieukwaliteitseisen ter uitvoering van internationale afspraken kan bij ministeriële regeling gebeuren. Ze maakt een snelle en eenvoudige uitvoering van internationale voorschriften mogelijk. Met nadruk zij er op gewezen dat deze bevoegdheid niet verder strekt dan tot een strikte uitvoering van datgene waartoe de Nederlandse staat krachtens internationaal voorschrift gebonden is.
- 5.5 Provinciale Staten kunnen in de provinciale milieuverordening ook milieukwaliteitseisen stellen. Zij hebben ook de bevoegdheid om de op landelijk niveau gestelde eisen aan te scherpen. In het kader van het algemeen belang kan die bevoegdheid door het rijk worden beperkt.

4.3 Milieukwaliteitseisen in de WVO en in de nota waterhuishouding en waterhuishoudingsplannen

De milieukwaliteitseisen krachtens de WVO kunnen alleen de bijzondere milieukwaliteit betreffen en moeten strekken tot bescherming van bijzondere levensgemeenschappen of soorten die voorkomen in bepaalde typen watersystemen. Deze eisen worden op dezelfde manier vastgesteld als de milieukwaliteitseisen in de WM. De verhouding tussen beide soorten is voor het overige niet wettelijk vastgelegd. Bij de totstandkoming van de eisen zal de onderlinge verhouding zo nodig moeten worden geregeld.

In artikel 1a en 1c (nieuw in de WVO) wordt ingegaan op het stellen van grenswaarden en milieukwaliteitsdoelstellingen.

- 1a In dit artikel wordt aangegeven dat voor bepaalde stoffen grenswaarden kunnen worden vastgesteld, voor het brengen van die stoffen in oppervlaktewateren. Deze grenswaarden hebben betrekking op de hoogst toelaatbare concentratie van die stoffen en de hoogst toelaatbare gewichtshoeveelheid. Dit zijn emissiegrenswaarden en dus andere grenswaarden dan die zijn gesteld in artikel 5.1 van de WM.

- 1c Hier wordt aangegeven dat voor bepaalde typen watersystemen bijzondere kwaliteitseisen kunnen worden gesteld. De artikelen 5.1 (leden 2 tot en met 4) , 5.2, 5.3 en 5.4 alsmede artikel 21.6 (leden 2, 4, 5 en 6) zijn van overeenkomstige toepassing. Dat houdt in dat bij het stellen van milieukwaliteitseisen op grond van artikel 1c WVO de grens- en richtwaarden gelden die bij amvb krachtens artikel 5.1 zijn gesteld.

Samenvattend kunnen er op de volgende manieren milieukwaliteitseisen worden gesteld voor oppervlaktewater:

- artikelen 5.1 tot en met 5.5 WM (voor onderdelen van het milieu dus ook voor oppervlaktewater); dit zijn wettelijke milieukwaliteitseisen;
- artikel 1c WVO (wettelijk milieukwaliteitseisen voor bepaalde typen watersystemen);
- grenswaarden (voorheen de AMK) gebaseerd op de nota waterhuishouding (die gebaseerd is op artikel 3 van de Wet op de waterhuishouding); dit zijn niet-wettelijke milieukwaliteitseisen;
- niet-wettelijke grenswaarden in milieubeleidsplannen.

Daarnaast kunnen op grond van artikel 1a van de WVO emissiegrenswaarden worden gesteld.

Belangrijk hierbij is dat de eisen onderling goed worden afgestemd, zodat voor de WVO-vergunningverlener uniforme en eenduidige milieukwaliteitseisen beschikbaar zijn.

Een en ander is samengevat in figuur 2.

Figuur 2: Milieukwaliteitseisen oppervlaktewater

5 Vergunningen

5.1 Inleiding

Vergunningen en algemene regels beogen de inrichting als bron van milieubelasting te reguleren. Zij geven de overheid de mogelijkheid tot gedragsbeïnvloeding betreffende het oprichten, in werking hebben of veranderen van inrichtingen.

Bij het instrument vergunning is sprake van een individuele beoordeling van de inrichting, op grond waarvan een op deze inrichting afgestemd pakket voorschriften kan worden opgesteld (maatwerk). Uitgangspunt is dat het verboden is een inrichting op te richten, te veranderen, dan wel in werking te hebben, zonder een daartoe verleende vergunning.

Dit verbod geldt evenwel niet voor inrichtingen behorende tot een categorie waarvoor bij amvb algemene regels zijn gesteld die, doordat ze een algemeen, voor de omschreven categorie bruikbaar pakket standaardvoorschriften geven, de vergunningplicht opheffen (confectiewerk). Het ziet er naar uit dat - mede uit oogpunt van deregulering - in de toekomst steeds meer inrichtingen onder de werking van algemene regels zullen vallen. In hoofdstuk 6 van dit werkdokument wordt hier nader op ingegaan.

De WM-vergunning voor inrichtingen treedt in de plaats van vergunningen die thans voor activiteiten in of met inrichtingen zijn vereist krachtens een vijftal milieuwetten, te weten de Hinderwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet geluidhinder, de Afvalstoffenwet en de Wet chemische afvalstoffen. De grondslag voor de vergunning voor inrichtingen is te vinden in hoofdstuk 8 van de WM.

De vergunning op grond van de WVO wordt niet opgenomen in de WM. Wanneer dit wel het geval zou zijn dat zou de vergunningverlenende bevoegdheid voor de WVO-vergunning, die nu berust bij waterschappen, zuiveringschappen of de Minister van V en W, overgaan naar het gezag dat de WM-vergunning verleent. De waterkwaliteitsbeheerder verliest dan zijn invloed op de kwaliteit van het door hem beheerde oppervlaktewater en op het functioneren van de door hem beheerde zuiveringsinrichting. Daarmee zou een onmisbare sturingsmogelijkheid voor het uitvoeren van een adequaat en samenhangend waterkwaliteitsbeheer, welke samenhang onder meer tot uitdrukking komt in de relatie tussen de vergunningverlening op grond van de WVO en andere instrumenten uit die wet (zoals heffingen en handhavingsbevoegdheden), komen te vervallen. Wel is, om toch zoveel mogelijk de in het geding zijnde beslissingen op elkaar af te stemmen, een coördinatieconstructie voorgeschreven in die gevallen, waarin zowel de WM- als de WVO-vergunning wordt gewijzigd of ingetrokken (zie hoofdstuk 9 van dit werkdokument).

Er zijn echter wel enkele artikelen uit hoofdstuk 8 van de WM voor een WVO-vergunning van overeenkomstige toepassing; in paragraaf 5.2 (procedu-

res in het algemeen) en in de hoofdstukken 7 (tijdelijkheid), 9 (coördinatie) en 10 (afbakening WVO/WM) van dit werkdokument zal dit aan de orde komen. Op grond van de WVO kunnen ook algemene regels worden gesteld: deze zijn echter niet gebaseerd op het gedeelte van hoofdstuk 8 uit de WM over algemene regels, maar op bepaalde artikelen uit de nieuwe WVO. De algemene regels op grond van de WVO zullen in hoofdstuk 6 van dit werkdokument worden behandeld.

5.2 Procedures in het algemeen

In hoofdstuk 13 van de WM zijn de procedures aangegeven waarmee beschikkingen tot stand behoren te komen. Het betreft beschikkingen op grond van de WM en ook beschikkingen op grond van onder andere de WVO en de Grondwaterwet. Het betreft geen beschikkingen op grond van de Wet op de waterhuishouding. De procedure voor een beschikking op aanvraag (de 'hoofdstuk 3-procedure' van de WABM) is nu beschreven in de afdelingen 13.2 en 13.4. Het ambtshalve wijzigen of intrekken van een beschikking (de 'hoofdstuk 4-procedure' van de WABM) hoort nu plaats te vinden op basis van de afdelingen 13.3 en 13.4. De inhoud van de procedures is enigszins gewijzigd.

In de artikelen 7 en 7a van de nieuwe WVO wordt aangegeven in welke gevallen bepaalde procedures dienen te worden gevolgd. In de oude WVO werd dit ook in de artikelen 7 en 7a aangegeven. Er zijn echter enkele wijzigingen doorgevoerd in de WVO die een gevolg zijn van wijzigingen in de procedure-regeling in de WM (waarnaar in de WVO wordt verwezen). In de oude WVO betrof de scheiding tussen artikel 7 en artikel 7a de vraag of een beschikking al dan niet op aanvraag werd gegeven. In de nieuwe WVO wordt de scheidslijn aangegeven door de vraag of de beschikking het verlenen/weigeren van een (toekomstige) vergunning betreft of het wijzigen/intrekken van de (bestaande) vergunning ongeacht of dit laatste al dan niet ambtshalve plaatsvindt.

In artikel 7 van de nieuwe WVO wordt gesteld dat het op aanvraag verlenen of weigeren van een vergunning via de procedure uit de afdelingen 13.2 en 13.4 moet plaatsvinden en dat op de te verlenen vergunning tevens de artikelen 8.8 t/m 8.20 (m.u.v 8.14), 8.27 en 21.1 van de WM van overeenkomstige toepassing zijn. Deze WM-artikelen betreffen inhoudelijke bepalingen voor een vergunning zoals het toetsingskader, tijdelijke vergunningen (zie hoofdstuk 7 van dit werkdokument) en bepalingen met betrekking tot vergunningvoorschriften. Volgens de kamerstukken 1988/89 21087 (nr. 3, blz.116/117) moet bij het van overeenkomstige toepassing laten zijn in WVO-kader voor de WM-term 'inrichting' worden gelezen 'lozing' en de term 'milieu' moet worden vertaald met termen als '(kwaliteit van het) oppervlaktewater' of '(milieu)kwaliteit van het watersysteem'. Tevens zou voor de in artikel 21.1 genoemde organen het dagelijks bestuur en het algemeen bestuur

van waterkwaliteitsbeherende lichamen moeten worden gelezen. In hoofdstuk 10 wordt nader ingegaan op de consequenties van het van overeenkomstig van toepassing zijn van delen van hoofdstuk 8 van de WM en de daarbij horende begrippen-definities voor de reikwijdte van de WVO.

In artikel 7a van de WVO zijn alle mogelijkheden tot wijziging en intrekking van de WVO-vergunning aangegeven, waarbij ook enkele nieuwe aspecten zijn waar te nemen. De artikelen 8.22 tot en met 8.26 van de WM zijn van overeenkomstige toepassing en geeft aan hoe over het algemeen (toetsingskader/inhoud vergunningvoorschriften) dient te worden gehandeld bij wijziging of intrekking van een WVO-vergunning. Voor de terminologie geldt hetzelfde als wat in de vorige alinea is gesteld:

- Lid 2a van artikel 7a betreft een ambtshalve wijziging of intrekking die kan plaatsvinden volgens de procedures beschreven in de afdelingen 13.3 en 13.4 van de WM.
- Lid 2b van artikel 7a betreft de wijziging of intrekking op basis van een aanvraag, die plaats kan vinden volgens de procedures beschreven in de afdelingen 13.2 en 13.4 van de WM.
- Lid 2c van artikel 7a betreft wijziging of intrekking van de WVO-vergunning op grond van artikel 8.25 (leden 1b,c,d) van de WM:
 - * er zijn gedurende drie jaar geen handelingen verricht met gebruikmaking van de WVO-vergunning;
 - * de inrichting is geheel of gedeeltelijk verwoest;
 - * wanneer de vergunninghouder niet meer degene is, die de inrichting drijft (zie artikel 8.20, tweede en derde lid, WM).

De mogelijkheden uit lid 2c zijn voor de WVO nieuw; de procedure waarmee de wijziging of intrekkingen in het kader van lid 2c moeten plaatsvinden staan niet in hoofdstuk 13 van de WM maar in artikel 8.25, achtste lid, WM.

Voor de totstandkoming van beschikkingen die lozingen van huishoudelijke aard betreffen, waarvan de vervuilingswaarde geringer is dan 100 inwonerequivalenten (artikel 7, tweede lid, WVO), geldt dat afdeling 13.2 van de WM (voorheen hoofdstuk 3 van de WABM) niet van toepassing is. Voor deze beschikkingen geldt dat wordt verwacht dat ze binnen vier maanden nadat de aanvraag ontvangen is, genomen zijn; na vier maanden is namelijk op grond van artikel 20.17 WM beroep mogelijk tegen (het achterwege blijven van) de beschikkingen.

In de paragrafen 5.3, 5.4 en 5.5 zal worden aangegeven welke wijzigingen zijn opgetreden ten opzichte van de 'hoofdstuk 3 en hoofdstuk 4-procedures' van de WABM (de huidige afdelingen 13.2, 13.3 en 13.4 van de WM).

5.3 Procedure beschikking op aanvraag (afdeling 13.2)

Normaal gesproken ziet een procedure op grond van afdeling 13.2 (schematisch overzicht in bijlage 1) er als volgt uit (vetgedrukt is datgene waarin veranderingen zijn opgetreden t.o.v. hoofdstuk 3 van de WABM):

- 13.2 Op het moment dat de aanvraag schriftelijk wordt ingediend, wordt de datum van ontvangst genoteerd, wordt het bewijs van ontvangst verzonden en ontvangen de betrokken overheidsorganen een exemplaar van de aanvraag (met **ontvangstdatum** erop). De ontvangstdatum is van belang, omdat vanaf die datum verschillende termijnen beginnen te lopen, namelijk de termijn waarbinnen de aanvraag **niet-ontvankelijk** kan worden verklaard wegens het ontbreken van gegevens (**twee maanden**), de termijn voor het toezenden van de **ontwerp-beschikking en de beschikking (drie respectievelijk zes maanden)**, alsmede de termijn van twee maanden waarbinnen kan worden bepaald dat de **termijnen** voor het toezenden van het ontwerp van de beschikking en voor het geven van de beschikking worden **verlengd** omdat de aanvraag een zeer ingewikkeld of omstreden onderwerp betreft. Het is **niet verplicht** de aanvraag in dit stadium van de procedure verder **bekend te maken**. Aan de procedure rond het niet-ontvankelijk verklaren is weinig veranderd; alleen wanneer de aanvraag voor een WVO-vergunning gecoördineerd wordt behandeld met een andere aanvraag zijn er gronden voor niet-ontvankelijkheidsverklaring die nieuw zijn voor de
- 13.10 WVO (zie hoofdstuk 9). Zoals al is aangegeven dient de ontwerp-beschikking te worden opgesteld binnen **drie maanden** nadat de aanvraag is ingediend. Twee weken na het toezenden van de ontwerp-beschikking *aan de aanvrager dient de ontwerp-beschikking tezamen met de aanvraag bekend te worden gemaakt* en binnen een maand na deze bekendmaking kunnen bezwaren en adviezen worden ingediend.
- 13.18 Voor de openbare zitting is **een gedachtenwisseling** over de ontwerp-beschikking in de plaats gekomen. Van de mogelijkheid tot gedachtenwisseling dient binnen een maand na de bekendmaking gebruik te worden gemaakt. De wijze van bekendmaking (van aanvraag en ontwerp-beschikking) is over het algemeen niet veranderd. Zoals al is aangegeven dient de beschikking binnen **zes maanden** (was zeven maanden) nadat de aanvraag is ingediend te worden verleend. Indien een beschikking omvangrijk is dan wel een bezwaarschrift door velen ondertekend is, bestaat de mogelijkheid om alleen de strekking van de beschikking respectievelijk een beperkt aantal beschikkingen toe te zenden aan degenen die bezwaar hebben ingediend tegen de ontwerp-beschikking. De wijziging ten opzichte van deze ook al in de WABM aanwezige mogelijkheid is, dat in de WM toezending van de (strekking van de) beschikking aan personen die tegen de ontwerp-beschikking bezwaar hadden achterwege kan worden gelaten, wanneer toezending aan **meer dan 250 personen** (was 500 in de WABM) zou moeten plaatsvinden.

Van de beschreven standaardprocedure kan op een aantal punten worden afgeweken:

13.5 Een **niet-ontvankelijkheidsverklaring** is ook nog na twee maanden na het indienen van de aanvraag mogelijk wanneer artikel 7.28, eerste lid, van toepassing is. Het betreft dan een procedure waar een **MER-rapportage** aan vooraf dient te gaan. Wanneer bij de aanvraag geen MER-rapport is gevoegd of wanneer het rapport onvolledig is (artikel 7.18) of wanneer het een gecoördineerd MER-rapport betreft (artikel 14.5) en bij de aanvraag in het kader van de ene wet de aanvraag voor de andere vergunning(en) ontbreekt, dient de aanvraag ongeacht het tijdstip van indienen van de aanvraag niet-ontvankelijk te worden verklaard.

In tegenstelling tot de beschreven standaardprocedure dient de **aanvraag bekend te worden gemaakt** (tot uiterlijk twee maanden en twee weken ná het indienen van de aanvraag) in twee uitzonderingsgevallen. Ook in deze gevallen is het echter niet meer mogelijk bezwaren in te dienen naar aanleiding van de aanvraag.

13.8 Het betreft in de eerste plaats vergunningen waar bij de voorbereiding van de beslissing op de aanvraag een **MER-rapport** dient te worden gemaakt.

13.21 In de tweede plaats betreft het gevallen waarin de aanvraag zo ingewikkeld of omstreken is dat de **termijn** waarop dient te worden beschikt (binnen zes maanden) wordt **verlengd**. De aanvraag dient dan tezamen met het besluit tot verlenging en de termijn van de verlenging bekend te worden gemaakt.

Wanneer een aanvraag gecoördineerd wordt behandeld (zie hoofdstuk 14 WM en hoofdstuk 9 van dit werkdokument) met andere aanvragen waarvoor dezelfde procedure (afdeling 13.2) geldt, dan leidt een verlenging van de beschikkingstermijn van één aanvraag er toe dat de beschikkingstermijnen bij de andere aanvragen ook worden verlengd.

5.4 Procedure ambtshalve wijziging of intrekking (afdeling 13.3)

De in afdeling 13.3 beschreven procedure (schematisch weergegeven in bijlage 2) is in drie gevallen van toepassing:

- wijzigen of intrekken van vergunning door bevoegd gezag;
- wijzigen of intrekken van vergunning door bevoegd gezag op verzoek van derden;
- het bevoegd gezag wordt, op grond van de artikelen 8.45 en 8.46, verplicht wijzigingen door te voeren, doordat zij via een amvb wordt verplicht algemene regels voor vergunningplichtige bedrijven door te voeren.

De derde toepassing is nieuw. Er verandert niet zoveel in de procedure ten opzichte van de 'hoofdstuk 4-procedure' van de WABM. Het belangrijkste is dat vier maanden nadat het voorlopige voornemen tot wijziging/intrekking aan de vergunninghouder bekend is gemaakt, de beschikking **genomen** dient te zijn

(artikel 13.28). Voor wijzigingen op grond van de artikelen 8.45 en 8.46 (algemene regels) geldt een termijn van twee maanden. De termijn waarbinnen vergunninghouder, betrokken overheidsorganen of de verzoeker tot wijziging/intrekking op het voorlopig voornemen tot wijziging/intrekking dient te reageren was twee weken na toezending en wordt nu op grond van artikel 13.25, derde lid, bepaald door het bevoegd gezag.

5.5 Procedure in bijzondere gevallen (afdeling 13.4)

Afdeling 13.4, bijzondere gevallen, bevat volledig nieuwe voorschriften. Artikel 13.31 bepaalt dat bij bepaalde beschikkingen voor de veiligheid van de staat de procedures als genoemd in de afdelingen 13.2 en 13.3 geheel of gedeeltelijk achterwege kunnen worden gelaten. Wanneer de beschikking betrekking heeft op het verwijderen van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie waarvan verwijdering op zeer korte termijn noodzakelijk is kan meteen tot het nemen van de beschikking worden overgegaan en blijven de artikelen 13.9 t/m 13.21 en 13.25 t/m 13.28 buiten toepassing bij de totstandkoming van de beschikking.

5.6 Jaarlijks verslag termijnoverschrijdingen

In de hoofdstukken 21 en 22 van de WM zijn enkele algemene bepalingen opgenomen, waaronder een nieuw voorschrift (artikel 21.1) waarin naar aanleiding van de aanbeveling van de Adviescommissie Evaluatie WABM het bevoegd gezag wordt verplicht jaarlijks verslag uit te brengen aan het vertegenwoordigend lichaam over termijnoverschrijdingen. In het verslag zal ook moeten worden ingegaan op andere feiten die in de praktijk van de vergunningverlening zijn gebleken en op de handhaving van de wet. In artikel 7 van de nieuwe WVO wordt artikel 21.1, vierde lid, WM van overeenkomstige toepassing verklaard voor de WVO. Uit de toelichting op artikel 7 valt op te maken dat voor het bevoegde gezag in dit geval het dagelijks bestuur van een waterschap, Gedeputeerde Staten of de Minister van V en W dient te worden gelezen en dat verslag dient te worden uitgebracht aan respectievelijk het algemeen bestuur van een waterschap, Provinciale Staten of de Staten-Generaal.

5.7 Gevolgen voor WVO-vergunningverlener

Over het algemeen brengen de veranderingen in de procedure geen grote consequenties voor de WVO-vergunningverlener met zich mee. De meest in het oog lopende consequentie voor de WVO-procedure is nog niet uitgebreid aan de orde geweest en betreft de mogelijkheid van coördinatie met procedures van andere milieu-vergunningen (zie daarvoor hoofdstuk 9 van dit werkdokument). Voordat aan een procedure wordt begonnen, dient te worden

bedacht of coördinatie met andere procedures verplicht is. Tevens dient voor aanvang van een procedure te worden nagegaan of er algemene regels zijn opgesteld, die consequenties hebben voor de eventueel te verlenen/wijzigen/weigeren/in te trekken vergunning (zie daarvoor hoofdstuk 6 van dit werkdokument).

Het ineenschuiven van de terinzagelegging van aanvraag en ontwerp-beschikking leidt ertoe dat een beschikking krachtens de WM een maand sneller opgesteld dient te zijn dan door de WABM was voorgeschreven. Door het ineenschuiven valt er ook één bezwaarschriften-ronde af (die van de aanvraag). Er is echter twee maanden (was één maand) tijd om te bepalen of de gegevens in de aanvraag volledig zijn en of de aanvraag een ingewikkeld onderwerp betreft (zodat termijnverlenging bekend moet worden gemaakt). Er is dus meer tijd voor de vergunningverlener om de aanvraag in eerste instantie te beoordelen, waarna echter wel sneller tot een beschikking dient te worden gekomen.

Het ambtshalve wijzigen of intrekken van een vergunning, omdat er langer dan drie jaar geen gebruik van is gemaakt of omdat een inrichting verwoest is, hoeft niet meer plaats te vinden op grond van een 'hoofdstuk 4-procedure' van de WABM maar op grond van het speciaal daarvoor in de WM opgenomen artikel 8.25, achtste lid.

5.8 Gevolgen voor RIZA als adviseur van de waterkwaliteitsbeheerders

De gevolgen liggen vooral op het vlak van de termijnen waarbinnen advies moet worden uitgebracht:

- er is een maand meer tijd om naar aanleiding van de aanvraag te adviseren over de ontvankelijkheid, de ingewikkeldheid en de noodzaak tot aanvulling van de aanvraag;
- er hoeft niet meer te worden geadviseerd over bezwaren die ingediend zijn naar aanleiding van de aanvraag;
- bij wijziging of intrekking diende op grond van de WABM binnen twee weken te worden geadviseerd over het voornemen van het bevoegd gezag; in de WM ligt de termijn niet vast en wordt bepaald door het bevoegd gezag;
- de gehele procedure voor de totstandkoming van beschikkingen is ingekort met één maand, zodat over het algemeen nadat de aanvraag ontvankelijk is verklaard eerder tot een (ontwerp-)beschikking moet worden gekomen en daardoor in vergelijking met de WABM-procedure het tijdstip van advisering naar aanleiding van de (ontwerp-)beschikking meer naar de datum van ontvangst van de aanvraag zal opschuiven. In geval er alleen naar aanleiding van de ontwerp-beschikking (en niet naar aanleiding van de aanvraag) wordt geadviseerd is er minder tijd om een advies te geven.

6 Algemene regels

6.1 Algemeen

Naast de bepalingen inzake vergunningen worden in de WM bepalingen inzake te stellen algemene regels voor categorieën van inrichtingen gegeven. Ten aanzien van algemene regels (die gesteld worden in amvb's) wordt onderscheid gemaakt tussen algemene regels die de vergunningplicht opheffen en algemene regels die dit niet doen. Algemene regels die de vergunningplicht opheffen geven een totaalpakket voorschriften voor een bepaalde categorie van inrichtingen. Als de inrichting aan deze voorschriften voldoet behoeft de (potentiële) houder van de inrichting geen vergunning aan te vragen maar kan worden volstaan met een melding aan het in de amvb aangewezen gezag. Daarnaast is het mogelijk dat regels nodig zijn die bepaalde aspecten van categorieën van inrichtingen algemeen beogen te regelen maar die niet in de plaats komen van een individuele beoordeling (vergunning). De (potentiële) houder van de inrichting heeft dan èn een vergunning nodig èn moet voldoen aan algemene regels. Mede ter beperking van dergelijke situaties van samenloop is het mogelijk bij amvb het bevoegd gezag op te dragen bepaalde voorschriften in de vergunning te verwerken, zodat naar de vergunningplichtige toe toch sprake is van één middel van regulering.

De WM voorziet tevens in het opnemen in de WVO van een bevoegdheid tot het stellen van algemene regels met betrekking tot lozingen op oppervlaktewater. Gezien de samenhang die in veel gevallen bestaat tussen enerzijds verontreiniging van het oppervlaktewater en anderzijds verontreiniging van andere milieucompartimenten is het ten minste vereist amvb's op grond van de WM en de WVO zoveel mogelijk op elkaar af te stemmen. Voor zover de algemene regels op grond van beide wetten betrekking hebben op dezelfde categorieën van inrichtingen kan ook een bundeling (per categorie van inrichtingen) gewenst zijn uit een oogpunt van inzichtelijkheid en handhaafbaarheid.

6.2 Algemene regels krachtens de WVO

De artikelen 2a tot en met 2e van de nieuwe WVO voorzien in een dergelijke regeling, waarbij zoveel mogelijk aansluiting is gezocht bij de voorgestelde regeling in de WM.

- 2a De reikwijdte van de amvb's die op grond van artikel 2a kunnen worden opgesteld, komt overeen met de reikwijdte van de krachtens artikel 1 WVO bestaande vergunningplicht. Het opstellen van algemene regels op grond van dit artikel zal derhalve alleen geschieden voor lozingen die in beginsel vergunningplichtig zijn. In de tekst van dit artikel is dit tot

uitdrukking gebracht door de bepaling dat deze regels betrekking hebben op lozingen die met behulp van een werk of op een andere bij de maatregel aangegeven wijze in het oppervlaktewater worden gebracht. Bovenstaande betekent tevens dat indien het wenselijk is om voor indirecte lozingen die niet onder de werkingssfeer van het verbod van artikel 1 vallen, algemene regels te stellen. Deze lozingen worden aangewezen ingevolge artikel 1, tweede lid, WVO. Op de niet-aangewezen indirecte lozingen blijft de gemeentelijke lozingsverordening van toepassing (wordt te zijner tijd in de WM opgenomen).

Ingevolge artikel 2a, eerste lid, gestelde regels ten aanzien van lozingen bestaan in beginsel naast de vergunningplicht. In die situatie moet degene die de lozing verricht zowel aan de voor hem geldende algemene regels als aan de voor hem geldende vergunningvoorschriften voldoen. Wanneer echter voor bepaalde categorieën van lozingen een pakket van regels kan worden ontwikkeld dat zodanig dekkend is, dat een afzonderlijke vergunning voor de betrokken lozingen achterwege kan blijven, kan op grond van artikel 2a, tweede lid, in de maatregel waarbij de regels worden gesteld, de vergunningplicht voor die lozingen worden opgeheven.

- 2b Wanneer degene die de lozing verricht alleen aan de voor hem geldende regels hoeft te voldoen en geen vergunning meer nodig heeft dient ingevolge dit artikel de verplichting te worden opgelegd het lozen of het veranderen daarvan te melden.
- 2c In het eerste lid van dit artikel is aangegeven dat - wanneer de vergunningplicht niet wordt opgeheven - bij de maatregel kan worden bepaald dat het bevoegd gezag bij het verlenen of wijzigen van de vergunning van de gestelde regels kan afwijken. In dat geval moet tevens worden aangegeven in hoeverre dat afwijken is toegestaan. Buiten deze 'bandbreedtes' is afwijken niet toegestaan. Daarnaast kan het overheidsorgaan dat in de maatregel wordt aangegeven, nadere eisen stellen ten aanzien van de gestelde regels, dan wel ten aanzien van in de maatregel aangegeven onderwerpen.
- 2d In dit artikel wordt ingegaan op de instructie-amvb. Het bevoegd gezag is verplicht beperkingen of voorschriften uit de amvb aan te brengen onderscheidenlijk te verbinden aan de vergunningen voor lozingen. Tevens wordt de mogelijkheid geschapen nadere eisen te stellen of van de gestelde regels af te wijken. Het gebruik van deze mogelijkheid kan onder omstandigheden de voorkeur verdienen boven het stellen van algemene regels ingevolge artikel 2a, die zich rechtstreeks richten tot de vergunninghouders. De figuur van instructie-amvb verkleint de behoefte aan het gebruik van pseudo-wetgeving (circulaires, richtlijnen). Qua functie zijn beide tot op zekere hoogte vergelijkbaar, maar het verschil is dat de één wel en de ander geen wettelijke status bezit.

- 2e Dit artikel geeft aan dat in de provinciale milieuverordening regels kunnen worden gesteld voor het bevoegde orgaan om beperkingen of voorschriften aan te brengen onderscheidenlijk te verbinden aan de vergunningen voor lozingen. Deze regels kunnen geen betrekking hebben op beslissingen inzake vergunningen ten aanzien waarvan de Minister van V en W bevoegd gezag is.

Op dit moment zijn er acht amvb's waarin algemene regels worden opgenomen op grond van artikel 2a WVO in verschillende stadia van voorbereiding. Het betreft algemene regels voor:

- tandartspraktijken;
- garagebedrijven;
- lozingen van huishoudelijk afvalwater uit verspreide bebouwing;
- jachthavens en recreatiewerven;
- gritstralen van vaste objecten;
- glastuinbouw;
- afvalwaterlozingen bij bodemsanering;
- autowrakkenterreinen;
- toepassing van bouwstoffen in oppervlaktewater en op de bodem daarvan;
- lozingen van stedelijk afvalwater.

6.3 Conclusie

De bedoeling van het instrument algemene regels is het vergemakkelijken van de vergunningverlening. Wanneer er sprake is van algemene regels, die de vergunningplicht opheffen hoeft de WVO-vergunningverlener geen vergunning meer te verlenen. Wel kan het overheidsorgaan dat in de maatregel wordt genoemd nadere eisen stellen. Wanneer naast algemene regels de vergunningplicht blijft bestaan, blijft het nodig een individuele afweging te maken.

7 Tijdelijkheid

7.1 Inleiding

In dit hoofdstuk zal in het kort worden aangegeven wat de consequenties zijn van de omvorming van de WABM tot de WM met betrekking tot de tijdelijkheid van vergunningen. Eerst zal het huidige beleid met betrekking tot de geldigheidsduur van WVO-vergunningen kort worden besproken. Hierna zal worden aangegeven wat de regels zijn in de WM.

7.2 Huidige praktijk

Het beleid van Rijkswaterstaat met betrekking tot de geldigheidsduur van WVO-vergunningen heeft zich in de loop van de tijd ontwikkeld. In het verleden werd vrijwel uitsluitend de aanpak gevolgd om bedrijven vergunningen te verlenen met onbeperkte geldigheidsduur. Saneringen bij bedrijven werden afgedwongen door het eisen van een saneringsplan. Indien dit saneringsplan was vastgesteld, kon de vergunning ambtshalve worden gewijzigd. In veel gevallen heeft deze aanpak goed gewerkt.

Vanaf ca. 1985 bestaat steeds meer de voorkeur voor het verlenen van vergunningen met een beperkte geldigheidsduur in die situaties waarin duidelijk is dat (verder) zal moeten worden gesaneerd, maar dat nog niet geheel bekend is hoe deze sanering zal worden verwezenlijkt en wat het eindresultaat hiervan zal zijn. Redenen hiervoor zijn:

- Bij lozingen van importantie moet, ook als het kostenaspect van de sanering zeer zwaar weegt, worden getracht om de sanering daadwerkelijk binnen een zekere termijn te bereiken. Een tijdelijk vergunning heeft het voordeel dat het bedrijf opnieuw een vergunning moet aanvragen en zo dus in de positie van de vragende partij wordt geplaatst. Een volledige afweging van alle in het geding zijnde belangen blijft mogelijk (WABM-procedure), de beroepsmogelijkheden van het bedrijf en derden is op dezelfde wijze gewaarborgd als in het geval van een ambtshalve wijziging;
- In het geval dat duidelijk is dat (verder) zal moeten worden gesaneerd, doch dat nog niet duidelijk is hoe deze sanering zal worden verwezenlijkt en wat het eindresultaat hiervan zal zijn, wordt in CUWVO-modellen gekozen voor een optie om een vergunning met beperkte geldigheidsduur te verlenen;
- Beslissingen van de Kroon waarbij vergunningen met een onbeperkte geldigheidsduur werden omgezet in een tijdelijke vergunning. Voorbeelden hiervan zijn Duphar (KB 20, d.d. 6 december 1983), Windmill (KB 24, d.d. 26 juni 1984), Zuid Chemie (KB 23, d.d. 26 juni 1984), Tiofine (KB 64, d.d. 8 augustus 1984) en Cindu (KB 25, d.d. 6 september 1984).

7.3 Wet milieubeheer

In de Wet milieubeheer (WM) zijn de artikelen 8.17 en 8.22 (hoofdstuk 8, Inrichtingen) bepalend voor de geldigheidsduur van (WVO-)vergunningen. Hieronder staat de tekst van deze artikelen afgedrukt. Tevens is een korte toelichting op de artikelen opgenomen.

Artikel 8.17:

1. *In een vergunning kan worden bepaald dat zij slechts geldt voor een daarbij vast te stellen termijn van ten hoogste vijf jaar, indien:*
 - a. *de inrichting waarop de vergunning betrekking heeft, naar haar aard tijdelijk is;*
 - b. *uit de aanvraag blijkt dat de vergunning slechts voor een daarbij aangegeven termijn wordt gevraagd;*
 - c. *dat nodig is in het belang van het ontwikkelen van werkwijzen in de inrichting die minder nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken;*
 - d. *dat nodig is in verband met het ontwikkelen van een beter inzicht in de gevolgen van de inrichting voor het milieu.*
2. *Een vergunning die betrekking heeft op een inrichting waarin afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd, dan wel op een inrichting waarin chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, die in de inrichting zijn ontstaan, op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten, geldt, voor zover zij dat verwijderen of op of in de bodem brengen betreft, slechts voor een daarbij te stellen termijn van ten hoogste tien jaar.*
3. *In een vergunning wordt bepaald dat zij slechts geldt voor een daarbij aangegeven termijn, voor zover dat is bepaald bij een algemene maatregel van bestuur, die is vastgesteld ter uitvoering van een voor Nederland verbindend verdrag of een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie. De bij de maatregel aangegeven termijn kan zo nodig afwijken van de in het eerste en tweede lid genoemde termijnen.*

8.17 In het eerste lid van artikel 8.17 wordt de mogelijkheid geboden om in situaties als bedoeld in onder a tot en met d een vergunning voor een beperkte termijn te verlenen. Bij een situatie als bedoeld onder c en d gaat het vooral om processen of installaties, waarmee nog onvoldoende praktijkervaring is opgedaan om al tot een volledig afgerond c.q. passend voorschriftenpakket te kunnen komen. Na afloop van de experimentele fase moet dan worden bezien of het proces of de installatie in bedrijf kan blijven of dat de voorschriften/beperkingen moeten worden gewijzigd.

Het tweede lid is in eerste instantie slechts van toepassing op de in dit lid genoemde categorieën van inrichtingen. Echter, artikel 7b, vijfde lid, WVO bepaalt dat, indien in een WM-vergunning overeenkomstig artikel 8.17 een bepaling is opgenomen over de termijn waarvoor de

vergunning geldt, een gelijke bepaling dient te worden opgenomen in de WVO-vergunning.

Volledigheidshalve kan worden vermeld dat artikel 8.29 van de WM bepaalt dat, indien in een WVO-vergunning een bepaling wordt opgenomen als bedoeld in artikel 8.17 van de WM over de termijn waarvoor de vergunning geldt, een gelijke bepaling kan worden opgenomen in de WM-vergunning.

Het derde lid van artikel 8.17 dient tot uitvoering van artikel 3, vierde lid, van de richtlijn 76/464/EEG. Deze richtlijn van de Europese Gemeenschap bepaalt dat, indien zwarte-lijststoffen worden geloosd, de vergunning slechts mag worden verleend voor een beperkte duur.

Het derde lid houdt in dat in de vergunning moet worden opgenomen dat zij slechts geldt voor een bepaalde termijn, voor zover dat is bepaald bij een algemene maatregel van bestuur, die is vastgesteld ter uitvoering van een voor Nederland verbindend verdrag of een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie. De verplichting de vergunning aan een termijn te binden, geldt alleen ten aanzien van het gedeelte van de vergunning waarop de algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van de richtlijn betrekking heeft.

In de regels die bij algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van de richtlijnen zullen worden vastgesteld, zullen de gevallen waarin de vergunning aan een termijn moet worden gebonden, worden opgenomen. Tevens kunnen hierin de precieze termijnen die in de vergunning moeten worden opgenomen, worden aangegeven.

Artikel 8.22:

1. *Het bevoegd gezag beziet regelmatig of de beperkingen waaronder een vergunning is verleend, en de voorschriften die aan een vergunning zijn verbonden, nog toereikend zijn gezien de ontwikkelingen op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu.*
2. *Het bevoegd gezag wijzigt de beperkingen waaronder de vergunning is verleend en de voorschriften die daaraan zijn verbonden, vult deze aan of trekt ze in, dan wel brengt alsnog beperkingen aan, of verbindt alsnog voorschriften aan de vergunning, voor zover blijkt dat de nadelige gevolgen die de inrichting voor het milieu veroorzaakt, gezien de ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu verder kunnen, of, gezien de ontwikkelingen van de kwaliteit van het milieu, verder moeten worden beperkt.*
3. *Bij algemene maatregel van bestuur kunnen in het belang van de bescherming van het milieu regels worden gesteld met betrekking tot de wijze waarop het eerste lid wordt toegepast met betrekking tot daarbij aangewezen categorieën van inrichtingen. Bij de maatregel kan worden bepaald dat daarbij gestelde regels slechts gelden in daarbij aangegeven categorieën van gevallen.*

4. *Met betrekking tot de beslissing ter zake en de inhoud van die beperkingen en voorschriften zijn de artikelen 8.7 tot en met 8.17 van overeenkomstige toepassing.*
5. *Met betrekking tot de toestandkoming van de beschikking zijn de afdelingen 13.3 en 13.4 van toepassing.*

8.22 Het gaat hier om een verplichting van het bevoegd gezag, de vergunning regelmatig te bezien (eerste lid). Dit, in combinatie met de verplichting tot aanpassing van de vergunning in het tweede lid, vormt, ten opzichte van de WABM, de kern van een nieuwe verplichting van het bevoegd gezag. Het derde lid biedt de mogelijkheid om voorschriften voor te schrijven, met betrekking tot de uitvoering van de verplichting tot het bijhouden van de stand van de techniek en de actualisering van vergunningen.

Er is voor gekozen de vergunning 'regelmatig' te bezien en niet een vaste termijn in de wet aan te geven. Een vaste termijn wordt namelijk al snel norm waarnaar de praktijk zich gaat richten, terwijl in bepaalde gevallen een hogere frequentie de voorkeur verdient. Daarom is gekozen voor het 'regelmatig' bezien van vergunningen, waarbij bij algemene maatregel van bestuur voor categorieën van inrichtingen bepaalde maximum-termijnen kunnen worden voorgeschreven.

7.4 Implementatie

Nederland heeft er voor gekozen de vergunning 'regelmatig' te bezien en niet een termijn van 4 jaar in de wet aan te geven (artikel 8.22, eerste lid). Hierover heeft de Europese Commissie, bij brief van 27 februari 1990, in het kader van een ingebrekestellingsprocedure een opmerking gemaakt. In een brief aan de Tweede Kamer (21 november 1990) heeft de Minister van VROM aangegeven dat de opmerking van de Europese Commissie dient te leiden tot wetswijziging, namelijk dat het bevoegd gezag een milieuvergunning niet 'regelmatig' maar om de vier jaar moet bezien. Deze wijziging zou bij de invoering van de WM worden meegenomen. Opmerkelijk is echter dat in artikel 8.22 WM toch wordt gesproken over het 'regelmatig' bezien van de vergunningen. In een Memorie van Antwoord, welke is opgesteld naar aanleiding van vragen gesteld door leden van de Eerste Kamer, stelt de Minister van VROM dat artikel 8.22, derde lid, de mogelijkheid biedt om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen met betrekking tot de wijze waarop het bevoegd gezag de verplichting om vergunningen regelmatig te bezien op hun toereikendheid moet toepassen met betrekking tot daarbij aangewezen categorieën van inrichtingen. Verder stelt de minister dat in een dergelijke amvb, waar dat mogelijk is, voor categorieën van inrichtingen invulling kan worden gegeven aan het begrip 'regelmatig' door het voorschrijven van bepaalde maximum-termijnen. Op deze wijze kan volgens de Minister van VROM de implementatie plaatsvinden van bovenstaande verplichting.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat een soortgelijke amvb wordt voorbereid op grond van artikel 1a, derde lid, WVO (Besluit vierjaarlijks bezien van lozingsvergunningen).

7.5 Conclusie

Op grond van artikel 7 van de nieuwe WVO zijn de afdelingen 13.2 en 13.4 van de WM van overeenkomstige toepassing met betrekking tot de totstandkoming van een beschikking op aanvraag. Op grond van artikel 7a van de nieuwe WVO is afdeling 8.1.2 van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het wijzigen en intrekken van een vergunning.

8.17 In artikel 8.17, eerste lid, WM wordt een viertal situaties vermeld waarin het bevoegd gezag de mogelijkheid heeft een tijdelijke (WVO-)vergunning te verlenen.

Artikel 8.17, derde lid, bepaalt dat een (WVO-)vergunning van tijdelijke aard is, voor zover dat bepaald is bij amvb, die is vastgesteld ter uitvoering van een voor Nederland verbindend verdrag of besluit (bijv. EEG-richtlijnen).

Bedacht moet worden dat artikel 7b, vijfde lid, WVO bepaalt dat, indien in een WM-vergunning overeenkomstig artikel 8.17 een bepaling is opgenomen over de termijn waarvoor een vergunning geldt, een gelijke bepaling dient te worden opgenomen in de WVO-vergunning.

8.22 Artikel 8.22, eerste lid, WM verplicht het bevoegd gezag de verleende (WVO-)vergunning 'regelmatig' te bezien. Daarnaast heeft het bevoegd gezag de verplichting de vergunning aan te passen wanneer blijkt dat de nadelige gevolgen, die de inrichting voor het milieu veroorzaakt, verder moeten worden beperkt (lid 2).

Verder is het de bedoeling om, op grond van artikel 8.22, derde lid, bij amvb voor categorieën van inrichtingen invulling te geven aan het begrip 'regelmatig' door het voorschrijven van bepaalde maximumtermijnen.

8 Beroep

8.1 Wijzigingen in de verschillende procedures

De verschillende procedures voor het instellen van beroep tegen en het verzoek om schorsing van milieubeschikkingen zijn aangegeven in hoofdstuk 20 van de WM. In de artikelen 16, 16a, 16b en 16c van de nieuwe WVO wordt voor beroepsprocedures dan ook verwezen naar hoofdstuk 20 van de WM.

- 20.6 Bij beschikkingen op aanvraag (tot stand gekomen via afdeling 13.2 WM) is het nieuw dat beroep kan worden ingesteld door:
- degenen die bezwaar hebben gemaakt tegen de ontwerp-beschikking (was aanvraag);
 - degenen die bezwaren hebben tegen wijzigingen die bij het geven van de beschikking ten opzichte van het ontwerp zijn aangebracht (waarvoor het dus niet nodig is bezwaren tegen de ontwerp-beschikking te hebben ingediend).
- 20.7 Wanneer uitspraak wordt gedaan in een beroep tegen een WVO-beschikking die met behulp van afdeling 13.2 tot stand is gekomen, kan deze uitspraak ook consequenties hebben voor WM-beschikkingen voor inrichtingen (op grond van artikel 8.1 of 8.24 WM) die met de WVO-beschikking samenhangen. Evenzo geldt dat uitspraken ten aanzien van beroep tegen vergunningen in het kader van de WM consequenties kunnen hebben voor een daarmee samenhangende WVO-vergunning (artikel 16, tweede lid, WVO).
- 20.12 Bij ambtshalve beschikkingen (tot stand gekomen via afdeling 13.3 WM) is het nieuw dat beroep kan worden ingesteld door degenen die bezwaren hebben tegen wijzigingen die bij het geven van de beschikking ten opzichte van het voornemen zijn aangebracht (het is hiervoor niet noodzakelijk om tegen het voornemen zelf bezwaren te hebben ingebracht).
- 20.13 Wanneer uitspraak wordt gedaan in een beroep tegen een WVO-beschikking die met behulp van afdeling 13.3 tot stand gekomen is, kan deze uitspraak ook consequenties hebben voor WM-beschikkingen voor inrichtingen die met de WVO-beschikking samenhangen. Uitspraken ten aanzien van WM-vergunningen kunnen consequenties hebben voor daarmee samenhangende WVO-vergunningen (artikel 16a, tweede lid, WVO).

Tegen WVO-beschikkingen die niet via afdeling 13.2 of 13.3 tot stand zijn gekomen kan (met uitzondering van beschikkingen ten aanzien van heffingen) beroep worden ingesteld op grond van paragraaf 20.4 WM. Dit betreft onder andere beschikkingen voor lozingen van minder dan 100 i.e. (artikel 7, tweede lid, WVO). Een verandering ten opzichte van de WABM is dat na vier in plaats van vijf maanden, nadat een aanvraag is ingediend en er niet beschikt is op de aanvraag, beroep kan worden ingesteld tegen de fictieve weigering om een beschikking te geven. Er wordt dus van vergunningverlener verwacht dat vier maanden nadat een aanvraag is ingediend voor een beschikking die niet via afdeling 13.2 of 13.3 tot stand dient te komen, moet zijn beschikt op de aanvraag.

In artikel 20.10 (en 20.16, 20.21) van de WM is de mogelijkheid tot verzoek om schorsing van een milieubeschikking aangegeven. Aan dit artikel is niets gewijzigd ten opzichte van artikel 46 uit de WABM.

8.2 Gevolgen

In afwijking van hetgeen in artikel 32c van de Wet op de Raad van State is gesteld, hoeft het overheidsorgaan aan wie door de Afdeling geschillen van bestuur van de Raad van State om een ambtsbericht is gevraagd, dit ambtsbericht op grond van de artikelen 20.8, 20.14 en 20.19 niet langer via de minister toe te zenden. Het RIZA hoeft dus haar ambtsberichten over beroepen die ingesteld zijn tegen WVO-beschikkingen niet meer via de Minister van V en W toe te zenden aan de Raad van State.

Voor de waterkwaliteitsbeheerder hebben de veranderingen in de beroepsprocedure geen gevolgen.

Als belangrijkste gevolg van de veranderingen in de beroepsprocedure kan genoemd worden dat de beroepsmogelijkheid voor derden tegen beschikkingen, tot stand gekomen via afdeling 13.2 (beschikking op aanvraag) of 13.3 (ambtshalve wijziging), enigszins is uitgebreid.

9 Coördinatie

9.1 Algemeen

In hoofdstuk 14 van de WM is aangegeven hoe aanvragen voor meerdere milieuvergunningen betreffende dezelfde activiteit gecoördineerd kunnen worden behandeld. De tekst van hoofdstuk 14 is niet veranderd ten opzichte van de tekst van hoofdstuk 2 uit de WABM. Voor WVO-vergunningen verandert er echter wel degelijk iets: in de WVO zijn namelijk drie nieuwe voorschriften (de artikelen 7b, 7c en 7d) opgenomen waarin in bepaalde gevallen een gecoördineerde behandeling van (de aanvraag voor) een WVO-vergunning met (aanvragen voor) andere vergunningen **verplicht** wordt gesteld. Op grond van hoofdstuk 2 van de WABM was coördinatie met andere milieuvergunningen niet verplicht maar **mogelijk**. De andere (aanvragen voor) vergunningen kunnen beschikkingen betreffen in het kader van de WM of de Kernenergiewet. In paragraaf 8.1.3.2 (artikelen 8.28 tot en met 8.34) van de WM wordt expliciet aandacht besteed aan gevallen waarin naast een WM-vergunning tevens een WVO-vergunning vereist is.

De coördinatieconstructie is van toepassing wanneer de wateremissies van invloed zijn op de emissies in kader van de WM en andersom. In de meeste gevallen is deze constructie van toepassing. Pas wanneer er totaal geen verband bestaat tussen de gevolgen van de lozing en de gevolgen van activiteiten in een inrichting is de constructie niet van toepassing. Uit de praktijk zal blijken of zich deze interacties voordoen.

Wanneer tijdens het in werking zijn van een inrichting waarvoor gecoördineerd vergunningen zijn verleend, één van de vergunningen wordt *gewijzigd of ingetrokken*, is coördinatie met de andere vergunning niet verplicht. Voor de andere vergunning hoeft dan dus geen procedure te worden gestart. Dit neemt overigens niet weg dat ook in een dergelijke situatie een goed samenspel tussen beide bevoegde instanties nodig kan zijn (Kamerstukken 21 087, nr. 3, blz. 24).

9.2 Inhoud coördinatie

In de artikelen 7b en 7d, lid 1, 2 en 4, WVO zijn coördinatievoorschriften opgenomen met betrekking tot de aanvraag voor het verlenen of wijzigen van een WVO-vergunning. Het betreft gecoördineerde behandelingen van de aanvraag voor een WVO-beschikking en de aanvraag voor een vergunning voor de betrokken inrichting op grond van de WM. De gevolgen voor de procedure voor het verlenen van een WM-vergunning, indien voor de betrokken inrichting ook een WVO-vergunning wordt verleend, zijn aangegeven in de artikelen 8.28 tot en met 8.34 van de WM. De coördinatie komt op het volgende neer:

- 1 Aanvraag:
het gelijktijdig indienen van de verschillende aanvragen, zodat de WVO-vergunningverlener ook de aanvraag voor een WM-vergunning ontvangt en andersom (artikel 7b, eerste lid, WVO en artikel 8.30, eerste lid, WM);
- 2 Procedure:
op grond van artikel 7b, tweede lid, WVO dient zoveel mogelijk gecoördineerd te worden behandeld volgens hoofdstuk 14 van de WM; in ieder geval toepassing geven aan artikel 14.3, tweede lid WM: het tegelijk bekendmaken van de verschillende ontwerp-beschikkingen en beschikkingen (indien van toepassing ook de aanvraag);
- 3 Ontvankelijkheid:
de aanvraag voor de WVO-vergunning niet-ontvankelijk verklaren (artikel 7b, derde lid, WVO) indien:
 - de aanvraag voor een WM-vergunning niet is ingediend binnen zes weken nadat de aanvraag voor WVO-vergunning is ingediend;
 - de aanvraag voor een WM-vergunning niet-ontvankelijk wordt verklaard;Omgekeerd geldt dat indien de aanvraag voor een WVO-vergunning niet-ontvankelijk wordt verklaard of te laat wordt ingediend, de aanvraag voor een WM-vergunning niet-ontvankelijk dient te worden verklaard (artikel 8.30, leden 2 en 3, WM);
- 4 Wederzijdse advisering vergunningverleners:
de WM-vergunningverlener brengt binnen twee maanden nadat de WVO-aanvraag is ingediend (of zoveel langer als de termijn verlengd is op grond van artikel 13.21 WM) advies uit over de samenhang tussen de WVO-aanvraag en de WM-aanvraag; ook in latere stadia van de WVO-procedure dienen de andere vergunningverleners in de gelegenheid te worden gesteld om advies uit te brengen, bijv. nadat de ontwerp-beschikking bekend is gemaakt (artikel 7b, vierde lid, WVO);
Omgekeerd geldt dat de WVO-vergunningverlener binnen dezelfde termijnen advies uit hoort te brengen aan de WM-vergunningverlener over de samenhang tussen de aanvraag voor een WM-vergunning en de aanvraag voor een WVO-vergunning. De WVO-vergunningverlener wordt ook in de gelegenheid gesteld om advies uit te brengen over het ontwerp van de WM-beschikking (artikel 8.31 WM);

5 Bindende aanwijzing:

in de leden 1, 2 en 4 van artikel 7d van de WVO is bepaald dat wanneer een WM-vergunning wordt verleend door een minister of door Gedeputeerde Staten, deze minister of Gedeputeerde Staten aan de WVO-vergunningverlener een bindende aanwijzing kan geven ter zake van de inhoud van de WVO-vergunning indien dat in het belang van de bescherming van het milieu geboden is. Een bindende aanwijzing kan pas worden gegeven indien in onderling overleg geen overeenstemming kan worden bereikt. De bindende aanwijzing wordt niet gegeven dan na overleg met het bevoegd gezag. Een dergelijke aanwijzing dient binnen twee maanden nadat het ontwerp van de WVO-beschikking ter inzage is gelegd plaats te vinden. Op grond van artikel 16c, tweede lid, WVO kan de WVO-vergunningverlener tegen de bindende aanwijzing beroep instellen, echter eerst nadat de definitieve WVO-vergunning gegeven is waarin de bindende aanwijzing verwerkt is. De procedure voor beroep tegen de aanwijzing staat in paragraaf 20.4 van de WM.

Een WVO-vergunningverlener heeft niet de mogelijkheid om rechtstreeks een bindende aanwijzing te geven over de inhoud van een WM-vergunning. Er is een regeling in de maak waarbij een waterbeheerder of gemeente aan de provincie kan verzoeken een aanwijzing te geven.

6 Tijdelijkheid:

op grond van artikel 8.17 van de WM kan een WM-vergunning met een beperkte geldigheidsduur worden verleend. Indien de WM-vergunning slechts voor een bepaalde termijn wordt verleend, dient de betrokken WVO-vergunning op grond van artikel 7b, vijfde lid WVO, ook voor diezelfde bepaalde termijn te worden verleend (zie ook hoofdstuk 7 van dit werkdokument);

Omgekeerd geldt dat wanneer de WVO-vergunning voor een bepaalde tijd wordt verleend, de WM-vergunning voor diezelfde periode kan worden verleend (artikel 8.29 WM);

In de artikelen 7c en 7d van de WVO zijn coördinatie-voorschriften opgenomen met betrekking tot een wijziging van een WVO-vergunning, zoals aangegeven in het tweede lid van artikel 7a (ambtshalve wijzigen, op aanvraag wijzigen of wijzigen op grond van artikel 8.25 WM). De gevolgen voor de WM-procedure, wanneer voor dezelfde inrichting ook een wijzigings/intrekingsprocedure in het kader van de WM loopt, staat aangegeven in artikel 8.33 van de WM.

De coördinatie betreft weer de relatie WVO en WM en beperkt zich tot de zaken die in de vorige alinea onder 2 (procedure), 4 (wederzijdse advisering), 5 (bindende aanwijzing) en 6 (tijdelijkheid) vermeld zijn, waarbij eventueel in plaats van de aanvraag het voornemen tot wijziging tegelijk bekend dient te worden gemaakt en rekening dient te worden gehouden met andere termijnen. Wanneer een WM-vergunning wordt ingetrokken kan de WVO-vergunning ook worden ingetrokken (artikel 7c, vierde lid, WVO).

9.3 Gevolgen voor WVO-vergunningverlening

Het moment dat naast een aanvraag voor een WVO-vergunning voor dezelfde inrichting tegelijkertijd ook een aanvraag voor een WM-vergunning in de brievenbus van de waterkwaliteitsbeheerder terecht komt, is het startsein voor een gecoördineerde aanpak met andere aanvragen.

Bij coördinatie dient in ieder geval het ontwerp van de beschikking, de beschikking en eventueel de aanvraag voor zowel de WVO als de WM-procedure gelijktijdig te worden bekendgemaakt (artikel 14.3, tweede lid, WM). De gedachtenwisselingen over de ontwerp-beschikkingen dienen ook tegelijk plaats te vinden.

Een WVO-vergunningverlener dient zich goed op de hoogte te stellen of er naast een aanvraag voor een WVO-vergunning ook een aanvraag voor een andere vergunning zou moeten worden ingediend die gecoördineerd dient te worden behandeld met de aanvraag voor een WVO-beschikking. Dit is van belang omdat het achterwege blijven van de andere aanvraag zes weken na indiening van de aanvraag voor een WVO-beschikking moet leiden tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag voor de WVO-vergunning. Ook moet een niet-ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag voor een andere vergunning leiden tot niet-ontvankelijkheid van de aanvraag voor een WVO-vergunning. Coördinatie leidt in een dergelijk geval dus tot vertraging bij de WVO-vergunningverlening.

Het verlengen van de termijn waarbinnen wordt beschikt op de ene aanvraag leidt automatisch tot verlengen van de beschikkingstermijn van de andere aanvraag. Het verlenen van een tijdelijke vergunning bij de één dient automatisch te leiden tot een tijdelijke vergunning in de andere procedure. De verplichte coördinatieconstructie kan als nadelig effect hebben dat wanneer één van de vergunningverleners zich niet houdt aan de gestelde (verlengde) termijnen de vergunning, die wel op tijd is opgesteld, niet kan worden verleend zonder dat de andere beschikking klaar is. Dit is ook af te leiden uit het feit dat bij coördinatie in ieder geval de beschikking voor zowel de WVO- als de WM-procedure gelijktijdig dient te worden bekendgemaakt (art. 14.3 tweede lid).

De verschillende vergunningverleners dienen elkaar te adviseren over de inhoud van elkaars vergunningen, zodat bij de waterkwaliteitsbeheerder wel kennis aanwezig moet zijn om over WM-vergunningen te kunnen adviseren. Wanneer een minister of Gedeputeerde Staten voor een vergunning het bevoegde gezag is voor een WM-vergunning, kan deze zelfs een bindende aanwijzing geven over de inhoud van de WVO-vergunning. Dit kan leiden tot een meer integrale afweging voor het milieu, waarbij echter de belangen van de waterkwaliteitsbeheerder wel eens ondergeschikt kunnen worden gemaakt aan andere belangen. Voor de waterkwaliteitsbeheerder bestaat echter wel de

mogelijkheid om, wanneer men het niet eens is met de bindende aanwijzing, beroep in te stellen tegen deze aanwijzing bij de Raad van State. Dit is echter pas mogelijk nadat de definitieve WVO-vergunning, waarin deze bindende aanwijzing is opgenomen, verleend is door de WVO-vergunningverlener.

9.4 Gevolgen voor het RIZA als adviseur

Aangezien de WVO-vergunningverlener advies dient uit te brengen aan de WM-vergunningverlener over de samenhang tussen de aanvragen in het kader van de WVO en WM en ook advies kan uitbrengen naar aanleiding van het ontwerp van WM-beschikkingen, zal het RIZA door de WVO-vergunningverlener kunnen worden gevraagd om naast advies naar aanleiding van de WVO-vergunningverlening ook advies in het kader van de WM te geven. Specifieke kennis over de randgebieden tussen WM en de WVO lijkt daarom noodzakelijk. Binnen twee maanden nadat de verschillende aanvragen zijn ingediend, dient de WVO-vergunningverlener aan de andere vergunningverlener advies uit te brengen over de samenhang tussen de verschillende aanvragen en kan daarbij advies van het RIZA inwinnen. Het advies over de inhoud van de andere (dan WVO) beschikking dient binnen een maand nadat het ontwerp van die beschikking is opgesteld gegeven te zijn. Wanneer het RIZA bij dit advies wordt betrokken, is een maand beslist geen ruime termijn.

De beroepen-afdeling van het RIZA zal als adviseur van de Raad van State meer te maken krijgen met bezwaren die niet alleen de WVO betreffen, waardoor de noodzaak tot uitbreiding van de kennis over de randgebieden zal ontstaan.

10 Afbakening WVO/WM

In de hoofdstukken 21 en 22 van de WM zijn enkele algemene bepalingen opgenomen. In artikel 22.1, vierde lid, is vastgelegd dat hoofdstuk 8 (Inrichtingen) van de WM niet van toepassing is op inrichtingen voor zover daarvoor een vergunning is vereist of algemene voorschriften gelden krachtens de WVO. De voorschriften uit hoofdstuk 8 van de WM zijn wel van toepassing wanneer in de WVO wordt verwezen naar voorschriften uit hoofdstuk 8. Bedoeld is dat in dat geval een WM-vergunning voor een inrichting geen aspecten mag bevatten die de bescherming van de oppervlaktewaterkwaliteit en de bescherming van de doelmatige werking van een zuiveringstechnisch werk beogen; via een WVO-vergunning dient verontreiniging van oppervlaktewater te worden voorkomen en tegengegaan.

In de paragrafen 5.1 en 5.2 is aangegeven dat op grond van artikel 7 van de nieuwe WVO een aantal artikelen uit hoofdstuk 8 van de WM ten aanzien van WM-vergunningen voor inrichtingen van overeenkomstige toepassing verklaard zijn voor WVO-vergunningen. In meerdere van de betrokken wetsartikelen wordt het begrip milieu gehanteerd. Het is van groot belang om duidelijk te definiëren wat in WVO-kader onder milieu dient te worden verstaan. Indien er alleen oppervlaktewater (inclusief de waterbodem) onder wordt verstaan, verandert er niets ten opzichte van de oude WVO. Indien echter ook andere aspecten van het milieu kunnen worden meegenomen in het besluit of een lozing via een WVO-vergunning al dan niet wordt toegestaan, verandert er wel degelijk iets ten opzichte van de huidige praktijk. Bij het storten van baggerspecie zou bij de laatste zienswijze in een WVO-vergunning ook de bescherming van bodem en grondwater en de toetsing aan het afvalstoffenplan dienen te worden meegenomen, terwijl dat tot nu toe via een Hinderwet- of Afvalstoffenwetvergunning hoorde te gebeuren. In de toelichting van de regering (kamerstukken 21 087, nr. 3, blz. 116/117) op artikel 7 van de WVO wordt gesteld dat voor het begrip milieu uit de WM voor de WVO oppervlaktewater(kwaliteit) of (milieu)kwaliteit van het watersysteem dient te worden gelezen. Voorlopig dient er van te worden uitgegaan dat het van overeenkomstige toepassing verklaren voor de WVO van bepaalde delen van hoofdstuk 8 van de WM niet zal leiden tot een vergroting van de reikwijdte van de WVO tot bescherming van andere delen van het milieu dan oppervlaktewater.

11 Handhaving

11.1 Inleiding

Zoals in paragraaf 1.2 van dit werkdokument is aangegeven, worden de handhavingsoepalingen grotendeels uit de WVO gelicht en in de WM opgenomen. In dit hoofdstuk worden de consequenties hiervan voor diegenen die zich bezighouden met de handhaving van WVO-vergunningen toegelicht.

Binnen de WVO worden de bepalingen van hoofdstuk V (Bevoegdheden van politie, de artikelen 24 tot en met 27) en hoofdstuk VI (Strafbepalingen, de artikelen 28 tot en met 30) gedeeltelijk opgenomen in een nieuw hoofdstuk V (Verdere bepalingen, de artikelen 24 tot en met 27). De overige bepalingen uit deze hoofdstukken worden in de WM opgenomen in hoofdstuk 17 (Maatregelen in bijzondere omstandigheden) en hoofdstuk 18 (Handhaving). Tevens wordt hoofdstuk 6B van de WABM (Dwangsom) verwerkt in hoofdstuk 18 van de WM.

11.2 Gevolgen

Een en ander heeft de consequentie dat het vergunningverlenend gezag op grond van artikel 24 WVO de taak heeft om:

- zorg te dragen voor de bestuurlijke handhaving;
- gegevens te verzamelen en te registreren;
- klachten omtrent de naleving te behandelen.

Volgens artikel 25 WVO (nieuw) is met betrekking tot de handhaving de WM van toepassing.

De bevoegdheden van de politie, zoals in de huidige WVO beschreven, komen bij invoering van de WM te vervallen. Wel wordt aangegeven welke artikelen uit de WM van overeenkomstige toepassing zijn.

Hoofdstuk 17 WM is gewijd aan maatregelen in bijzondere omstandigheden. In het artikel wordt bepaald dat, wanneer zich in een inrichting een ongewoon voorval voordoet waardoor nadelige gevolgen voor het milieu (dreigen te) ontstaan, onmiddellijk maatregelen moeten worden genomen om de gevolgen te beperken. Ook moet melding worden gedaan van het voorval, compleet met een beschrijving van de aard van het voorval (bijvoorbeeld de hoeveelheid vrijgekomen schadelijke stoffen) en de maatregelen die zijn genomen om herhaling te voorkomen. Het hoofdstuk kan hiermee worden gezien als een uitgebreid calamiteitenartikel, zoals dat vrijwel altijd aan WVO-vergunningen wordt verbonden. Mede op grond van WVO-jurisprudentie volgt hieruit dat

een WVO-vergunning dan niet langer een dergelijk artikel hoeft te bevatten, omdat de wet hier in voorziet.

Zogezegd worden de handhavingsaspecten grotendeels overgenomen in de WM. Behalve in de Destructiewet en in de Grondwaterwet zijn in de diverse milieuwetten (ook de WVO) de bepalingen van hoofdstuk 18 WM (handhaving) van toepassing verklaard. Om de consequenties voor de handhaving aan te geven, wordt voor elk afzonderlijk lid van artikel 18 WM bekeken in hoeverre er iets verandert ten opzichte van de bestaande situatie.

- 18.1 Hier wordt aangegeven dat dit hoofdstuk bepalingen met betrekking tot handhaving bevat die van toepassing zijn voor de in artikel 13.1, tweede lid, WM genoemde wetten. De WVO maakt deel uit van deze opsomming.
- 18.2 Hier worden enige feitelijk reeds bestaande taken van de tot vergunningverlening bevoegde overheidsorganen met name genoemd. Nieuw daarbij is dat de **zorg voor bestuurlijke handhaving** van de voor een inrichting geldende regels en verplichtingen **wordt opgedragen aan het overheidsorgaan** dat bevoegd is tot beslissing op een aanvraag om een vergunning, dan wel waaraan een melding als bedoeld in artikel 8.41 moet worden gedaan. Een soortgelijke bepaling is het hierboven genoemde artikel 24 WVO.
- 18.3 De bedoeling van dit artikel is dat **gecoördineerd optreden** plaatsvindt met betrekking tot handhaving van de verschillende handhavingsinstanties (bestuurlijk en strafrechtelijk). Om dit te bevorderen moet **overleg plaatsvinden**. Voor **deelname aan dat overleg van de kant van de rijksoverheid** moet met name worden gedacht aan vertegenwoordigers van Rijkswaterstaat en de regionale inspectie van de milieuhygiëne. Gelijksoortige bepalingen in overige milieuwetten komen hiermee te vervallen.
- 18.4 Ingevolge dit artikel **wijst de 'eerst aanspreekbare' minister ambtenaren aan** die met uitsluiting van anderen met het toezicht op de naleving worden belast. Net als thans het geval is kunnen gemeente-ambtenaren zowel als provinciale ambtenaren zowel op gemeentelijke als provinciale inrichtingen toezicht houden. Toezichthoudende rijksambtenaren kunnen in beginsel op alle inrichtingen toezicht houden (zie paragraaf 3.2 van de memorie van toelichting).
- 18.5 In dit artikel zijn de **bevoegdheden** van de toezichthoudende ambtenaren beschreven. Onder het vijfde lid van dit artikel valt ook de bevoegdheid tot het meten van debieten van afval(water)stromen.
- 18.6 In dit artikel is voorgeschreven dat iedereen is gehouden om **medewerking** te verlenen aan toezichthoudende ambtenaren.

- 18.7 In dit artikel zijn bepalingen opgenomen ten aanzien van de **bestuursdwangbevoegdheid** voor de betrokken minister voor alle gevallen waar geen ander overheidsorgaan deze bevoegdheid heeft.
- 18.8 Indien het belang van de bescherming van het milieu dit vereist kan, als mildere vormen van bestuursdwang 'minder passend' zijn tot **sluiting** van een inrichting worden overgegaan. Het instrument sluiting is echter in de WM niet langer als zodanig geregeld. Aangegeven is slechts dat indien uit milieuoogpunt niet op een andere wijze dan door stilleggen van een inrichting schade voor het milieu als gevolg van een overtreding kan worden voorkomen of beperkt, het bevoegd gezag hiertoe kan overgaan.
- 18.9 Overheden, die bevoegd zijn tot het toepassen van bestuursdwang, hebben met dit artikel de mogelijkheid naleving van wettelijke voorschriften af te dwingen door middel van het opleggen van een **dwangsom**. De wettekst van de WM sluit in hoofdlijnen aan bij de dwangsomregeling zoals die is neergelegd in het wetsvoorstel Nieuwe bepalingen met betrekking tot gemeenten (Kamerstukken II 1985/86, 19 403). Gekozen is voor zoveel mogelijk flexibiliteit bij het toepassen van het instrument dwangsom. In ieder geval dient een termijn waarbinnen de overtreding zonder dwangsom ongedaan kan worden gemaakt, het bedrag per overtreding of per tijdseenheid en een maximaal te betalen bedrag aan dwangsom in een schriftelijke vorm aan de overtreder bekend te worden gemaakt.
- 18.10 Wanneer een **overtreding wordt beëindigd** ná het van kracht worden van de dwangsombeschikking, is **toch** een (gedeelte van de) dwangsom verschuldigd. De dwangsom komt toe aan het orgaan dat de dwangsom heeft vastgesteld of had moeten vaststellen. Ook wanneer namelijk bij weigering van het bevoegd gezag, de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State een dwangsom vaststelt, komt toch de dwangsom toe aan het bevoegd gezag (zie ook 18.14).
- 18.11 Om **intrekking** van een dwangsombeschikking kan worden verzocht, wanneer een jaar is verlopen zonder dat een dwangsom is verbeurd. Dit artikel verhoogt de **rechtszekerheid** van degene aan wie de dwangsom is opgelegd ten opzichte van de huidige situatie. In de Hinderwet is namelijk geen bepaling opgenomen met betrekking tot intrekking van een dwangsombeschikking.
- 18.12 De sanctiemogelijkheid **intrekken van een vergunning of ontheffing** kan worden toegepast indien niet volgens die vergunning of ontheffing wordt gewerkt of indien algemene regels, die voor de houder van de vergunning of ontheffing gelden, niet worden nageleefd.
- 18.13 Wanneer vergunning voor een inrichting is verleend na een verklaring van geen bezwaar van de Minister van VROM en de vergunning

betrekking heeft op het verwijderen van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, mag pas bestuursdwang worden toegepast na **overleg** met de Minister van VROM.

- 18.14 Nieuw is dat tegen een **weigering om een dwangsombeschikking te nemen** beroep open staat bij de Afdeling geschillen van bestuur van de Raad van State. Binnen de huidige wetgeving staat thans reeds, in vergelijking hiermee, beroep open tegen een weigering om te voldoen aan een verzoek om tot intrekking van een vergunning over te gaan.
- 18.15 Op grond van dit artikel is het bevoegd gezag gehouden de inspecteur en de andere adviseurs **in kennis te stellen** van haar voornemen om tot bestuursdwang over te gaan, van beschikkingen waarbij een dwangsom is vastgesteld of ingetrokken en van beschikkingen waarbij een vergunning of ontheffing worden ingetrokken.
- 18.16 Zie: 18.14
- 18.17 In dit artikel is uitdrukkelijk bepaald dat een gedraging in strijd met een vergunningvoorschrift **verboden** is. Hieronder valt ook bijvoorbeeld het niet voldoen aan een meldingsverplichting. Dat een gedraging in strijd met de wet verboden is volgt uit de aard van de wet en hoeft niet in een voorschrift te worden vastgelegd.
- 18.18 In overeenstemming met de WVO en de Wet verontreiniging zeewater is hier bepaald dat een gedraging in strijd met de desbetreffende artikelen van de WM vallen onder categorie 3 van de **Wet op de economische delicten**. Dit houdt in dat deze gedraging hetzij als misdrijf (bijvoorbeeld bij opzet), hetzij als overtreding wordt aangemerkt.

11.3 Conclusies

Voor de toezichthoudende ambtenaren geldt dat het wettelijke kader waaraan zij hun bevoegdheden ontleen niet langer in de WVO verwoord staat, maar wordt verplaatst naar de WM. Een aantal bepalingen, die al eerder in diverse milieuwetten waren opgenomen, vinden daarmee een groter toepassingsgebied. Een aantal details, die vooraf niet goed waren geregeld (bijvoorbeeld de rechtszekerheid) zijn dat nu wel. In grote lijnen echter leveren de op handen zijnde wijzigingen geen ingrijpende veranderingen met betrekking tot de handhaving van de WVO op. Het gaat met andere woorden meer om het verplaatsen van in verschillende milieuwetten reeds voorkomende artikelen naar de WM, dan dat er nieuwe aspecten aan het bestaande wettelijke kader worden toegevoegd. De belangrijkste wijziging is wellicht dat gecoördineerd optreden van de bevoegde instanties moet worden nagestreefd (artikel 18.3), hoewel hier op dit moment reeds bij verschillende overheden sprake van is. Belangrijk voor de handhavingspraktijk is ook dat toezichthoudende ambtena-

ren niet langer over een beperkte toezichtstaak (beperkt tot één of enkele wetten) beschikken. Door deze beperking kwam het voor dat zij, wanneer zij tijdens een controle tegen een overtreding aanliepen, niet konden optreden, omdat zij niet over de vereiste bevoegdheid op grond van de betrokken wet beschikten.

BIJLAGE 1: WVO-VERGUNNINGSPROCEDURE OP AANVRAAG

<u>TIJD</u>	<u>AKTIE</u>	<u>COÖRDINATIE MET WM</u>
0 mnd.	<p>* ONTVANGST AANVRAAG <i>z.s.m.:</i> - bewijs van ontvangst (met datum) naar aanvrager; - aanvraag en ontvangstdatum naar betrokken overheidsorganen. <i>binnen 2 mnd.:</i> - niet-ontvankelijk verklaren (ook <u>na</u> 2 mnd. nog mogelijk bij fout in MER-procedure (zie art. 7.28 WM); - besluit tot verlenging beschikkingstermijn wanneer het een ingewikkelde aanvraag betreft.</p>	<p><i>z.s.m.:</i> - wordt ook een aanvraag voor een WM-vergunning ontvangen? - evt. consequenties voor verlenging of ontvankelijkheid? <i>binnen 2 mnd.:</i> - adviseren over de samenhang van de WVO- met WM-vergunning; - advies ontvangen over de samenhang van WM-vergunningverlener.</p>
2 mnd.	<p>* EVT. BEKENDMAKING AANVRAAG, binnen 2 wk. na 2 mnd-termijn, indien: - een MER moet worden gemaakt (zie art. 13.8 WM); - besluit tot verlenging beslistermijn (zie art. 13.21, lid 4, WM). Geen mogelijkheid tot het indienen van bezwaren.</p>	<p>* evt. gezamenlijke bekendmaking van de aanvraag.</p>
3 mnd.	<p>* ONTWERP-BESCHIKKING dient binnen 3 mnd. naar de aanvrager en de betrokken overheidsorganen te worden gezonden.</p> <p>* 2 wk. na toezending BEKEND MAKEN VAN DE AANVRAAG EN DE ONTWERP-BESCHIKKING aan pers, omwonenden, enz. Termijn bezwaren en gedachtenwisseling: binnen 1 mnd. na bekendmaking.</p>	<p>* gezamenlijke bekendmaking van de aanvraag (1 mnd.) en de ontwerp-beschikking; wederzijdse advisering mogelijk. * WM-vergunningverlener kan binnen 2 mnd. na de bekendmaking van de ontwerp-beschikking een bindende aanwijzing geven over de inhoud van de WVO-beschikking.</p>
6 mnd.	<p>* binnen 6 mnd. TOEZENDEN BESCHIKKING aan aanvrager en betrokken overheidsorganen.</p> <p>* waarna binnen 2 wk. de BEKENDMAKING volgt (bezwaarden, pers, ter inzage), gevolgd door een beroepstermijn van 1 mnd.</p>	<p>* de beschikking wordt gezamenlijk bekendgemaakt.</p>

BIJLAGE 2: WVO-VERGUNNINGSPROCEDURE BIJ AMBTSHALVE WIJZIGING/INTREKKING

<u>TIJD</u>	<u>AKTIE</u>	<u>COÖRDINATIE MET WM</u>
	* op initiatief van het bevoegd gezag of een extern verzoeker ontstaat bij het bevoegd gezag het voornemen tot wijziging of intrekking van een BESTAANDE VERGUNNING ;	* loopt er eenzelfde procedure in het kader van een bestaande WM-vergunning?
0 mnd.	* dit VOORNEMEN wordt MEEGEDEELD aan de vergunninghouder, de betrokken overheidsorganen (evt. extern verzoeker), die binnen een door het bevoegd gezag te bepalen termijn over het voornemen ADVIES kunnen uitbrengen; * z.s.m. na afloop van de adviestermijn volgt BEKENDMAKING VAN HET VOORNEMEN , waarna een bezwarentermijn van 2 wk. volgt;	* gezamenlijk meedelen voornemen; * binnen 2 mnd. na het einde van de adviestermijn advies uitbrengen over samenhang van de WM- met de WVO-vergunning; * binnen zelfde 2 mnd. advies ontvangen over samenhang van de WM-vergunningverlener, evt. een bindende aanwijzing; * gezamenlijke bekendmaking van het voornemen;
4 mnd.	* uiterlijk 4 mnd. nadat het voornemen aan vergunninghouder is meegedeeld, dient de BESCHIKKING VERZONDEN te worden aan de vergunninghouder en de betrokken overheidsorganen; * 2 wk. na toezending dient de beschikking BEKEND GEMAAKT te worden (aan bezwaarden, pers, omwonenden, externe verzoeker, terinzagelegging), waarna een beroepstermijn van 1 mnd. volgt;	* gezamenlijke bekendmaking;
N.B.	Bij wijziging of intrekking als gevolg van een amvb m.b.t. algemene regels (artikelen 8.45 en 8.46 WM), waarop ook afdeling 13.3 van de WM van toepassing is, geldt dat: - dit schema vanaf de bekendmaking van het voornemen geldt (initiatie door invoering amvb); - de beschikking binnen 2 mnd. na de bekendmaking genomen dient te zijn.	

BIJLAGE 3: TREFWOORDENLIJST

- aanvraag, beschikken op 32-35, 49, 50, 54, 65
- advisering RIZA 37, 50, 55
- afbakening milieubeheer en waterhuishouding 16
- afstemming milieubeheer en waterhuishouding 17
- algemene regels 9, 31, 32, 35-37, 39-41
- ambtshalve wijzigen 32, 33, 35, 37, 43, 49, 53, 67
- beroep 10, 11, 33, 49, 50, 53, 55, 62
- bestuursdwang 61, 62
 - bestuursdwangbevoegdheid 61
- bijzondere gevallen 36
- bijzondere milieukwaliteit 26, 27
- bindende aanwijzing 9, 53-55
- coördinatie 11, 19, 31, 36, 51, 53
- definitie milieu 32, 57
- doelmatige verwijdering 13
- dwangsom 59, 61
 - dwangsombeschikking 62
- EEG-richtlijnen 47
- externe functie 15
- geldigheidsduur 9, 43, 44, 53
- gevolgen voor het milieu 13, 22, 44, 59
- grenswaarden 9, 25-28
- haasje-over 9, 17, 19, 21
- handhaving 10, 11, 59, 60, 62
- Hinderwet 8, 57, 61
- in acht nemen 9, 26
- inrichtingen 8, 11, 13, 31, 39, 46, 49, 57
- inspanningsverplichting 26
- instructie-amvb 40
- interne functie 15
- MER 35
- milieubeleidsplan 15, 16, 20-25
- milieukwaliteitseisen 7, 9, 11, 21, 25-29
- milieuprogramma 8, 21, 22
- ontvankelijkheid 34, 35, 37, 52, 54
- overige milieuwetten 31, 60
- planstelsel 8, 9, 15, 17, 22
- procedures vergunningverlening 9, 24, 54, 55
- regelmatig bezien 10, 45, 46
- reikwijdte WVO 33, 39, 57
- rekening houden met 9, 15, 17-22, 24, 26, 53
- resultaatsverplichting 26
- richtwaarden 9, 25, 26, 28

rioleringsplan 22
taakverdeling 16, 23
termijnen bij vergunningverlening 34, 35, 37, 52, 53
termijnoverschrijdingen 36
tijdelijkheid 32, 43, 53
verlenging procedure vergunningverlening 35, 37
verordeningen 15, 22
 milieuverordeningen 23
vertikale werking 15
waterhuishouding 8, 16, 17, 19, 23
 waterhuishoudingsbeleid 21
wederzijdse advisering 52, 53
WM-vergunning 8, 9, 31, 44, 47, 51-54